

Jäger Zsuzsanna

Az Angyalok bőrben járnak

Jäger Zsuzsanna

Az Angyalok bőrben járnak

Támogatók

Szőlősgyörök Község Önkormányzata

ALTO Nyomda

DorArt

Borítóterv

Szabó Dóra, dorart7443@gmail.com

ISBN 978-963-12-1719-3

Nyomdai munkák

ALTO Nyomda, Székesfehérvár

Kortárs íróknak beszédeit tartja a kezében a kedves olvasó. A beszéd - novellát jelent. Bár régies a kifejezés és nem gyakran használjuk, mégis jól illik most ide, hiszen többet sejtet a jól bevált novella szónál. Jäger Zsuzsanna beszédeit azoknak ajánlom, akik képtelenek reggel beágyazni, akik körül nincs rend, de szeretnének rendet rakni. Akiknél rendszer van de „nyomasztó az elégedettség” és végül annak, aki hiszi, hogy a pokol kapuja belülről van zárva és van bátorsága saját lelkére nyitni az ajtót előzetes bejelentkezés nélkül.

Nem ismerem az olvasói szokásokat, ezért csak a saját példából tudok kiindulni. Először mindig a művet ismerem meg, azután leszek kíváncsi az alkotóra. A gondolat kelti életre a kíváncsiságot. Kicsoda Jäger Zsuzsanna?

Amíg ez kötet készült sokat beszélgettünk. Értelmeztük Nietzsche-t: (szándékosan nem pontosan idézem)
„Ing a nagy szerencse mérleg. Mindenki vas, de döntened kell. Üllő leszel vagy **KALAPÁCS.**”

Fejtegettük Balzac-t:
„... a legtöbb embert, ha számmal kellene jellemezni, nullával jelölném. És hiába

sorakozik fel egymás mögé sok nulla, az eredmény akkor is csak nulla. Szükséges **EGY** valaki, aki a nullák elé áll. Átala lesznek érvényesek”

Beszéltünk hitről:

„Az ember földi léte egy isten megtestesülése útján keletkezik. Minden inkarnáció Isten emberré válása: formába kényszerül – testet ölt. Először a testét látom meg. A testét szeretem. Aztán a lelkét. Mert a test reprezentálja a lelket. Hiszem. A hit valóság. A valóság meg akarja ismerni önmagát. A megismerés folyamatos, mert a test, azaz a lélek folyamatosan változik. Szeretem a testét – szeretem a lelkét. Ha megsimogatom az arcát – a lelkét tartom a tenyeremben. A tenyeremben szeretném tartani a lelkét – amíg csak tart a földi létem.”

Nos, az író **EGY KALAPÁCS**, akinek ha kinyitja az olvasó a könyvét, ami elfér a két tenyérben, kérem, szeretettel tegye, mert Jäger Zsuzsanna lelkét tartja most a kezében.

Szeretettel: Major Róbert

„Ezért az Ember élete önmegvalósítás.
Önmegvalósítás - önmagamhoz méltón élni.”
(Kornis Mihály)

Előszó

Nyilvánvalóvá vált számomra, hogy egy ilyen Ajánló után lehetetlen lesz annyival lerendeznem ezeket a sorokat, hogy „Ajánlom magamat”.

Sokszor felvetődik a kérdés, hogy ugyan miért írok. Régi önmagam egy vállrándítással csak annyit kérdezett volna felhúzott szemöldökkel, hogy „Miért ne?” Azonban mostanában igyekszem tiszteletteljes lenni minden kérdés felé és nyitott szívvel válaszolni, hisz a könyv is csak így nyitódhat ki bárki kezében. Azért írok, mert nincs más választásom. Azt is mondhatnám, hogy úgy diktálnak, nem is lenne feltétlenül hazugság, ám az igazságot kendőbe burkolná. Mindenki születik valamivel erre a világra. Mocarog benne az elhivatottság valami felé. Vannak, akik figyelnek erre a belső hangra, vannak, akik elcsendesítik és logikusan építik fel az életüket, nem feltétlenül az álmaiknak élve. Nem is baj, ez sem baj. Kiváló életek, hasznos napok, okos, átgondolt cselekedetek övezik a világot mindennapjait. Akik figyelnek a belső hangra, van, hogy rátesznek mindent, mint a feketére a rulettben. Nem tudják elképzelni, hogy másnak éljenek, csakis és kizárólag a szenvedélyüknek. Felépítenek légvárakat, álmokból szőnek puha takarót és

lehunyt szemmel bújnak alá nap, mint nap. És vannak a Középutazók. Ilyen lennék én is. Nem azért mondom, de talán ez a legnehezebb, de úgy kell Nekünk. Mert ilyen az, ha Minden kell. Vállvonás, elfogadás, nekiindulás. Kellenek az álmok és kellenek a mindennapok, mert van az a lelki alkat, aki mindent akar bírni-birtokolni és elhiszi, hogy alkalmas arra a szíve-lelke-testi ereje, hogy véghez is vigye. Nem kell nagy dolgokra gondolni, viszont a Kicsikre nagyon komolyan és felelősséggel. Mert lehet Álmod és Gyereked egyszerre, de a sorrend az kell, legyen, hogy van Gyereked, sőt, Gyerekeid és Álmod. Megszületik az igény, hogy csinálj valamit és egy szőke nő nem gondolkodik tovább annál, hogy írok egy könyvet, kézbe veszem, polcra rakom, nyilvánvaló, hogy csináltam valamit. Eközben a tevékenység közben, mosolyog, igyekszik, bízva-bízik, örömperceket él át, hisz dicsérték már emiatt, az meg sosem árt. Az sem titok, hogy nem könnyű időszakot zárok ezzel a könyvvel. Minden, amiről írtam benne oda vezet, ami nem más, mint Önmagam megismerése. Elérkezik az Idő mikor, Mindenki szembesül Önmagával és ez nem feltétlenül egyszerű megmérettetés. Ilyenkor vagy belenézünk a tükörbe vagy összetörjük azt. Én belenéztem. Hát. Nem kívánom Senkinek az első időszakot,

sőt, most sem egyszerű, viszont nem csinálnám másként. Tükör tiszta lesz az út utána, új célok, álmok, önigazolt valóm néz vissza rám. Hét évente cserélődnek a sejtjeink, megtörtént augusztusban. Most vagy Soha. A „Most” mellett döntöttem. Fájdalmas döntés volt, de szükségszerű, hosszútávon mindenki érdekeit figyelembe véve. Nem bántam meg, nem is fogom. Esetemben az Önkeresés nem lett volna lehetséges, ha ezzel egyidejűleg nem keresem meg az Istent. Rátaláltam, kialakult egy érdekes „kapcsolat” kettőnk között, mondhatni Sajátságos. De elfogad, így ahogy vagyok, bár nyilván örvendezik a javulásomra mutató egyértelmű jeleken. De sosem mutatná ki. Furcsa egy Énistenem van. De nélküle most nem lehetnék az, Aki és nem lennék nyugodt magam felől. Hát. Ilyesmikről lesz szó ebben a könyvem. Azt meg nem bírom ki, hogy nem írjam oda: Ajánlom Magamat!

36 év

Szigorú, komoly, keveset engedő sorok voltak és lesznek mögöttem, csak azután lehet „felhőkön futkosni”, ha megkomolyodik kicsit az ember, befelé fordul, felnő Önmagához. Igencsak ideje volt, elszuttyogtam vele jó pár évet és nekem nincs kedvem középkorú kamaszként élni a napokat. Azt mondják, 40 éves korára mindenki felelős az arcáért. Én négy év múlva nem szeretnék félni, ha tükörbe nézek, és ezért felelős döntéseket kellett hoznom, még ha ez szöges ellentétben is van mindennel, ami elfogadható. A saját magam alkotta teóriákra építettem valamit, amiben viszont hiszek, még akkor is, ha bennem nem is olyan nagyon sokan. Elsődleges fontosságú, hogy olykor piedesztálra emeljük magunkat, kifaggassuk, hagyjuk beszélni, kérdezzük, aztán segítsük, aszerint hogy mit mondott. Hogy mit szűrtem le ennyi idős koromra? Elmondom, bár lesznek, akik felszisszennek, felháborodnak, fejet falba vernek és folytathatnám. Mondhatnám, hogy sajnálom, de nem így van. Építem ki a köröm, akiknek jó vagyok, így ahogy vagyok, és élő lelkiismeretként funkcionálnak: Nekik hajlandó vagyok megfelelni. De a többi: tényleg nem tud hatással lenni rám.

Hogy mi is az első nagy összegzés? Úgy gondolom, és az utóbbi 10-15 év tapasztalata mondatja ezt velem: egy Nőnek elsősorban joga van boldognak lenni. Másodsorban pedig kötelessége. Pedig a belénk nevelt társadalmi konvenciók mást mondanak. Azt, hogy egy nőnek joga van a kötelességeihez, aztán egy nap, ha szerencséje van akár boldog is lehet: békasütő pénteken, ha pedig nem, akkor sohanapján kis kedden.

Mitől boldog egy nő?

Nem attól hogy a tenyerén hordozza Valaki. Nem kell palota, sok autó, nem kell semmi, csak egy megfelelő Valaki, aki hozzá illik számos téren, elfogadó vele szemben, és ha a Nő mégis változni akar, azt mindig magáért teszi, nem pedig a másikért, hisz az úgy szereti, ahogy van. Erre nincs szabály ki kinek a megfelelő, ez kiderül mindig egy idő után, mint ahogy az is, ha valaki hibázott e téren. Szeretet és szerelem nélkül nem lehet választani, nem is kell, de a nélkül sem, hogy kritikusan önmagunkba nézzünk és kimerjük azt is mondani, ha a belső hang nem engedi, hogy a másik a mienk legyen, mert valami rossz sült ki belőle. Azt a belső hangot nem szabad elcsitítani, mert hatalmas baj lehet belőle, olyan, amit később nagy fájdalom árán szakítasz ki magadból és lassan gyógyulsz utána, vagy

együtt élsz vele, mint lassan ölő méreggel mely akkurátusan szívja ki belőled az életet. Bizony, a döntéseidet ne mindig az érzelmektől várd el, járd körül, és ha a vészcsengő felvillan: engedd el, amit el kell engedned. Egy mérgező kapcsolatban, ahol talán mindkét fél megfelelő ugyan, de nem egymásnak, elindul egy folyamat, ahol a végkifejlet nem lehet más, mint a Halál. A kapcsolat halála, a személyiség halála, az étellel való kontaktunk halála. Állandó önostorozás, lelkiismeret-furdalás, hisz nem vagy jó, ezt világosan érzed. Dehogynem, jó vagy. Csak nem Neki. Minden Embernek, kiváltképp pedig a Nőknek, akik közül sokan Anyává lesznek, fényt, örömet, boldogságot kell sugározniuk, mert Isten ezért teremtette Őket. Nem adhatsz úgy életet, hogy nem Élsz. Hogy adhatsz nevetést, könnyedséget, játékoságot, ha halott vagy? Ha önmagadra zárod a pokol kapuját és még Őrt is állítasz elé? Velünk született mártíromság rázat most fejet. A Nő sorsa a szenvedés. Havonta görcsök, minden gyerekszületésnél iszonyatos fájdalmak, ismerjük a sablonokat ugye. Mondjuk helyette azt, hogy minden hónapban a megtisztulás lehetősége és bármi kín árán a legnagyobb dolog, amit ember véghezvihet az életben: Életet ad. Mi az a fájdalom? Meddig tart? Mit ki nem bírsz? Ugyan már. Hogy anyagi

dolgok miatt van minden? Szintén egy ugyan már. Soha nem volt igazság e téren, nem is lesz, úgy gondolom. De akadtak mindig, akik gyönyörű szeretetben öregedtek meg egymás mellett szegénységben is, mert megfelelő volt egyike a másiknak. Ha nem volt kenyér az asztalon, volt helyette simítás a vállakon, összemosolygás, egy új nap reménye közös szívvel. Olyat is hallott mindenki már, hogy jéghideg léptek egymástól távol egy kastélyban, szitkok, átkok a másikra, holott dőlt a pénz és minden, ami szem-szájnak ingere. Kivel cserélnétek? Ha belegondolunk, nagyon egyszerű. Nem sóhajtozni kell, vagy ha mégis, a boldogságtól tenni, az látjátok megengedett, az Úrnak tetsző hangok sorozata, mi több: el is várja. Ezekből a sóhajokból lehet aztán hidat építeni, ködbe veszőt, egyenesen fel az égig vivőt, pillanatot megakasztót, örökérvényűt. Még egyszer leírom, mert ebben hiszek és biztos vagyok benne: egy Nőnek nemhogy joga, de kötelessége megteremteni a saját boldogságát. Így adható tovább valami fontos, ami megmentheti a világot és a szíveket a pusztulástól. Arra születünk, hogy Szeressünk és ez csak úgy fog menni, ha Bennünket is szeretnek, mégpedig Jól Szeretnek. Amíg pedig várakozunk Arra, aki erre hivatott, ne tegyünk mást: Szeressük azt, aki a kéznél van: Mondjuk Magunkat.

A Bolondokról

„Csak én állok itt, az éji bolond, régi-régi
álmoknak új bolondja”

Megint nem tudtam aludni, de ha meg akarok nyugodni, csak annyit mondok: szakmai ártalom. Tág a fogalom, így mindenki nyugodtan azt gondolhat, amit akar. Mikor témát kerestem, ennél az idézetnél akadt meg a szemem és azt mondtam, jól van, gyere csak. Kérdezik, hogy miért írok, meg honnan jön mindez. Sehonnan. Ez nem jön, ez már van. Nem is én írok, mondhatnám, hogy diktálnak, de nyilván ez így túl elvont. Megtalál minden, amiről írni kell, nekem más út nem létezik Önmagamhoz. Minden sort gyengéden szeretek, egyre komolyabban, felnőttesebben, felelősséggel. Úgy viszonyulok Hozzájuk, ahogy szeretném, hogy Hozzám viszonyuljon a világ. Valójában nagyon egyszerű. Bármit csinálunk, csak így szabad. Így hát dédelgetem a soraimat. Okosan próbálok választani, belátóan, körültekintően, nem bántva senkit. Ugyanakkor, ha igazságot kell kimondani, nem bohóckodunk, hanem nagyon komolyan, körültekintően, de kivágjuk a tutit, mert az már bennünket nem feszíthet többé és ki tudja? Lehet lesz, akinek szintén kinyitja a szemét és az igazságom mögé áll. Így születnek a nézetek. Ehhez én tényleg csak asszisztálok.

Hogy ez miatt sokan rám ragasztják a bélyeget, hogy Bolond vagyok? Hát! Tudományos kutatást folytattam ez ügyben és igencsak megnyugodtam. Kezdeném egy idézettel a Forest Gump-ból: „Bolondnak lenni boldogság, amit nem tud jobban senki egy bolondnál” Ez már önmagában marha mód megnyugtató, akár hátradőlhettem volna, de nem, ennél precízebb vagyok manapság. Visszamentem időben, mikor egy férfi, akinek olyan haja volt, mint Krisztus Urunknak enyhén borgőzősen megkérdezte tőlem, hogy bolond vagyok-e ugyan. Talán ez volt az első jel. Nemigen törődtem vele. De jött a többi. Többször előfordult, hogy tőlem várták el a jó hangulatot, észre sem vettem és középen álltam, hangom hangosan ívelt és egyéb tevékenységek is aláaknázták mindezt, valamint egyszer csak piederstálra is emeltek mikor feszt asztatok tetején mászkáltam. Mindez ijesztő mértéket öltött így utána kellett járnom. Ki akar udvari bolond lenni a XXI. Században? Ki az Uralkodó? Meg különben is? A Wikipédia jó barát. Rögtön beadta az infót, hogy a csörgősipka csak álca. Figyelemelterelés. Csak olyan Valaki lehetett régi idők nagy bolondja, akinek volt fifika a csergés alatt. Bizalmat élvezett a nagy királyoknál, tanácsot adott, kerített, szórakoztatott, művelt. Valójában igen jó barátok voltak, de az akkori társadalmi

konvenciók nem teheték lehetővé ennek kimondását. Maradt tehát a csörgősipka és a színes rongyok. De eltelt némi idő, változott is. Jelmezt már csak a színházakban hordanak (általában), Mátyás király sem paripán közlekedik, valamint a Bolondok sem vetik meg a hasított bőr csizmát. Nincs is semmi gond, minden megfér minden mellett. De hogy dolgozza fel mindezt a társadalom? Sehogy, mit sem sejt. Ezért javaslom, nyissuk ki azokat a tágra zárt szemeket és keressük meg a régi történetek szereplőit a mindennapokban. Azonban. Mindez felelősség is. Az igazi Bolondok nem lehetnek mindig harsányak, munkaköri leírásukhoz tartozik a csendes figyelem, szorgalom, az alázat, a hit és a végtelen szeretet az felé az udvar felé ahová tartoznak. Türelmet kell gyakorolniuk nap, mint nap, kémtevékenységet folytatni és mindezt jelenteni a Királynak, ha elérkezik az idejük, előzetes bejelentés alapján. Néha szavakra sincs szükség, ez olyan bizalmas munkakör, hogy a felek már-már csak metakommunikálnak. Sőt. Van, hogy napokig nem is találkoznak, mert a Bolond kiküldetésen van vagy a Király hepajkodik már országokban. Nem számít. Tudjuk meg tehát: Királyságok még igenis léteznek, semmi nem vész el, csak átalakul. Na, mit szólunk mindehhez? Szerintem: Királyság!

Egy Isteni Színjáték! – a 33 teóriája

Dante nyelvezete nehézkes a mai kor emberének, holott mondanivalója komoly érték lenne mindenki számára, igazán adaptálhatná valaki XXI. századi formára, olyanra, hogy mindenki számára kristálytisztán érthetővé váljék. Ez ugyanse én lennék, legalábbis egyelőre biztosan nem, viszont a cím megragadott, szeretem és szeretném, ha most megállnánk itt egy percre. Az hogy isteni és hogy színjáték, az szerintem majdnem teljesen világos mindenki számára. Játshatunk ugyan a szavakkal, de a lényeg nem fog változni. De mi az a 33 teóriája? Élek a gyanúperrel, hogy az a cím az én fikcióm. Vagy elfelejtettem, illetve félreértettem valamit. Keresem, kutatom, hogy honnan jött ez nekem, de sehol, senkinél nincs válasz. Kérem is, hogy aki úgy gondolja, hogy tud segíteni nekem ez ügyben, sürgősen keressen fel és ossza meg velem, elérhető vagyok például a facebook-on. De erről majd később. Mielőtt rátérnék részletesen, nézzük át viszonyunkat az Istenhez úgy nagy általánosságban. Sokszor vagyunk szigorúak Hozzá, szidjuk, káromoljuk, átkozzuk máskor pedig könyörgünk, kérleljük, ha pedig igazán nagy a baj, úgy gondolom az emberiség 99%-a imára kulcsolja a kezét, még az is aki soha nem tette azelőtt.

Úgy gondolom a Jóisten számára más szórakozás, mulatság nincs, mint mi magunk, Emberek. Emberek, akiket a maga alakjára formált ugyan, de nem egyformaképpen. Játszik velünk, játszat minket, de hogyan is másképp, mint a tiszta szeretet jegyében, jobban tudva mi a jó nekünk, mint mi magunk azt sejtenénk. Ezért nem lehet baj, ha rábizzuk magunkat. Mindannyiunkat szeret, de ahogy az emberek sem mentesek isteni tulajdonságaiktól, ugyanez vonatkozik a Magasságos Mennybélire is, szóval Vica a versa. Bizony-bizony, rendelkezik emberi vonásokkal, tulajdonságokkal. Megérzés szinten gyanítom ráadásul, hogy pasi. Egy Nő teljesen másképp csinálná, de most nem politizálok. Isten, szerintem kivételez. Igenis vannak kegyeltjei és most ne a későbbi szentekre, boldogokra meg ilyenféle szentséges alkalmazottakra gondoljunk, hanem Hús-Vér emberekre. Szám szerint 33-ra. Azért ennyit választott, mert valamiért szereti ezt a számot, ha nem is kedvence. Maga sem érti. A fiát is ekkor állította nagy feladatok elé mikor a földi létben ebben a korban volt. Tehát minden korban van ez a kiváltságos 33 ember, akik miatt a Jóisten nem fejet temet paplanfelhőkbe az emberiség láttán, hanem mosolya elnéző, elrévedező lesz és eszébe sincs megállítani a Napot ragyogásában.

Azért nyilván jelzésértékűen kimutatja nemtetszését a világ dolgai felé, mert iszonyat kutyulmány az, ami adódott időközben. Ez akkor fordulhatott elő mikor Isten úgy gondolta, hogy most egy kicsit kinyújtózik, de rájött nem lehet. Nagyon-nagyon sajnálom, és ezen csak mi segíthetünk emberek, hogy nem adunk neki ennyi feladatot, ennyi bajt és akkor talán helyreállna valami pompás is egyensúly. Tudom. Idealista meg naiv meg ilyesmi vagyok. Azért ha Isten nagyon rendben átgondolt volna mindent nem lett volna ekkora baj, ha nem akkora hím sovíniszta és innen az elgondolásom, hogy Férfi. Mert azzal, hogy Egyszülött meg Fia... Hibát követett el. Lehetett volna Gyermekeim (ki tudja, azért ne adjuk fel a reményt...) és mondjuk Jézusnak egy Húga... (talán csak rejtegeti még) Nem árt egy Nő a Szent Családba sem, én úgy gondolom, olyan, akit kiedzett már a szüfraszett mozgalom. A Szentlélek az meg Életem csak van, olyan édesen repked, hogy azt csak így kell hagyni, nem szabad bántani. De máig hiszem annak igazságát miszerint az Angyalok a Mennyben (is) de a Munka a Földön van.

A felhők alatt három méterrel

Ha utólag visszagondolok arra a fiúra, aki mellett több mint öt évet töltöttem el 19 éves koromtól majdnem 25-ig, elfog a kábulat. Hogy lehetett ez, hisz olyanok voltunk, mint a Testvérek (némileg perverzebb változata.) Aztán, tudom igaziból, hogy azok az évek mentettek meg a szétforgácsolódástól, nem rohagáltam jobbra-balra, ez a cikk a körből a helyén volt, lehetett foglalkozni mással, nem evilági dolgokkal. Talán Életemben olyan higgadt emberrel nem találkoztam és kellett is. Olyan volt, mint egy végtelen pusztá, én pedig benne a forgószél. Nem volt rajta semmi, amiben kárt tehettem volna, helyem volt száguldozni, Ő csak elterült, kívülről figyelte mit művelek, Azt mondta „Valami van Benned. Lehet, hogy csak egy kukac, de valami mozgolódik” Marha jókat beszélgettünk, egy filmet elemeztünk órák hosszat, győzködtük a másikat és kezet ráztunk, ha valamiben egyetértettünk. Néha neveltünk is, de több volt a csend. Aztán. Örökké hálás leszek, amiért elengedett. Akkor nem így gondoltam, sértett lényem a nőiesség kibontakozó szakaszában, hát. A pusztá közepén hirtelen kinőtt egy hatalmas Fa, a forgószél meg jól beverte a fejét. Mennyire kellett az a Bang-Bang, nem

is tudják. Én is csak most jövök rá, szépen, lassan, óvatosan terelve. Nem Szerelem volt. Csak felkészített rá. A Nagypja régi idők gentleman-e volt. Akkoriban nyugdíjazták, sokat sétált, mindig friss öltönyben, kezében esernyő. „Sosem tudhatod, Kislányom mikor gondolják úgy a felhők, hogy »uzsgyi, neki«”. Nem értettem miért mondja mindezt, de tetszett. Minden szerdán náluk ebédeltünk, a Mama igazi kis mama volt. Aggódva figyelte elég sós-e a leves és nem túlforró a főzelék? Mindig megnyugtattam, hogy minden tökéletes. A kis téglalakáshoz apró erkély tartozott, csupán két kerti szék és egy apró asztal fért ki. Nagy fa borította árnyékát, mögötte zsebkendőnyi helyen egy darabka égbolt látszott.

- Nézd csak ott azt a részt! Milyen színek, milyen formája a felhőknek! A sok ostoba meg: „eh” - legyintett.

Pislogtam jobbra-balra, szőke lófarkam csavargattam. Most tutira értenem kellene valamit, de ááá... fogalmam sincs.

- Nem voltam 18 mikor elvittek a háborúba. Az a szakasz volt már, mikor menteni kellett volna az Embereket visszafelé, nem pedig kiadni őket a biztos Semmibe. Öregek, majd gyerekek, rokkantak, senkit nem kíméltek. Anyám sírva kapaszkodott belém és könnyörgő volt a hangja mikor ígéretet akart kicsikarni,

hogy visszatérek. Gyerek voltam, de tudtam, hogy most nem ígérhetek. Vannak hatalmak melyek felett neked magadnak nincs hatalmad. Kérni viszont kérheted őket – ezt jó, ha megjegyzed. – Egy fiatal lányt nem szomorítok azokkal a napokkal. Nem bánom őket, belém égettek sok mindent. De azt a darab eget nézd csak ott, azt elmesélem, ez Neked tetszeni fog. Már reggel tudtuk, hogy valami készülődik. Érzik azt az ember. Szólni nem szóltak, nem is volt idő. Csak a rohanásra emlékszem, a hangokra, ruhákra melyek súrolták az enyémet. Szőnyegbombázás, ezt így hívták. Mindenki rohant, ordított, fejét vesztette. Aztán a parancs, hogy földre le. Szűköltek, mint a kutyák, harapták a darab földet maguk alatt – hogy? – igen, igaz, van, hogy ilyenkor valaki megőszül. Felnéztem az égre, ilyen kék volt, mint most amit látsz, rajta vaskos, paplan felhők. Nem éreztem, hogy egy ilyen Ég kárt tehet bennem, ne védene meg. Jöttek az ezüstszerű veszedelmek is, csillogott a hasuk, félnem kellett volna tán? Hátamra fordultam és megfogadtam, ha túlélem, ugyanígy teszek mindig. Mert félni nem szabad. Olykor kell, de méltósággal tegyed, ezt is megjegyzezheted. – bólintott hozzá majd megkérte vigyem ki neki a Tv-műsort. Én nem tudom milyen az emberi elme, hogyan enged emlékezni, hogyan töröl

ki olykor sok mindent, igazán nem tudom.
Olyan teátrális sokszor, ami előbukkan belőlem,
de mit is mondhatnék. Ilyennek is kell lenni
valakinek.

A Jóisten tenyerében

Egy fontos filmben kaptam azt a mondatot, mikor is az ember átlép élete délutánjába, onnantól valami változik, ami délelőtt fontos volt elenyészik, ami addig tartható volt, kiesik a kezünkből, mert rájövünk nem szabad semmit és senkit magunkhoz szorítani. Legördül egy teher, könnyűvé válik a lélek, felragyog a szem. Ne féljünk öregedni, én csak ajánlani tudom. Pedig gyerekként milyen egyszerű volt. Ha bánatom vagy kérésem akadt így imádkoztam, kissé szabálytalanul „Édes Istenem kérlek, vegyél a tenyeredbe és szoríts magadhoz, ámen.” Részemről ezzel lerendeztem a nyelvtan ötöst és a márkás farmert. Aztán jöttek a felnőtt évek és mintha szilárdult volna a talaj a lábam alatt, elmaradt a felhőn futkosás. Volt egy visszatérő álmom, amiben úgy éreztem, mintha valami hatalmas erő folyton folyvást egy hatalmas dézsában jéghideg víz alá nyomott volna. Fáztam és fuldokoltam, de mindig megkapaszkodtam a szélében és nem hittem el, hogy ez megtörténhet. Rossz álmom volt, amiből nem tudtam felébredni. Biztosan tudom, hogy mindenki átélt már hasonlót. Szürke volt az ég, körülöttem hatalmas hegyek és langyos, déli szél fúj. A hatalmas erő megint lent tartott, már pattogott a fülem, rémület volt bennem,

ahogy körülnéztem, de csak a dézsa oldalait láttam. Aztán. Jött egy még hatalmasabb erő. Megeléghelhettem tán, hogy rosszakat álmodok, szimpatikus lehettem, ahogy botsáska lábaim kapálóztak és bosszanthatta tán a másik, melynek nem volt joga ilyesmit tenni. Kiemelt és eszméletlen voltam ugyan egy darabig, de a mélységes nyugalom járt át. Tiszta, durva törölközőbe csavart, annyira vacogtam mintha épp akkor születtem volna meg, talán így is volt. Puha takarót dobott rám és megvárta, amíg lassan megnyugszom. Szétnéztem és gyönyörű volt a táj, a szürke eget felváltotta valami halvány derengése ezernyi színnek. Felálltam, mert úgy éreztem mintha egy Himnuszt hallanék, megadtam neki a tiszteletet. Keményfa volt a talpam alatt, lekuporodtam rá, forró bögre került kezembe, oda sem figyelve kortyoltam bele és melegedtem fel lassan. Éreztem, hogy távolodik az Erő, hagyja, hogy birkózzam meg azzal a súlyos dologgal, ami a saját Szabadságom. Kimentett és sosem fog magamra hagyni. De nekem is van felelősségem. Innentől úgy kell bíznom magamban, ahogy Ő bízott bennem mikor esélyt adva nem hagyott tovább fuldokolni. A legsúlyosabb szembesítés mikor találkozol Önnön magaddal és nem olyan, mint hitted. Ne félj megismerni. Megmerítkezel pokolban és mennyben mire

rájössz, hogy egyedül te mentheted meg saját magad. A Jóisten meg. A kemény padlóról felemelt magához, egészen a szívéig. Olyan aprócska vagyok, a Jóistenem meg nagy és erős. Mosolyog, mert emlékezett rám régről, megnevettettem a szabálytalan létemmel. Nem csak azt szeretném, ha a tenyerén hordozna, hanem a felhőkre is nagyon vágyom. Futkosni. De csak ha rábólint. Neki szót fogadok.

A Köszönöm hatalma

Öcsikének rengetegszer el lett mondva, hogy mindent meg kell köszönni. Akkoriban tanulgatta a szavakat, kifejezéseket, nem értett mindig mindent. Így ha fel lett erre szólítva fejét felcsapta, szeme összeszűkül a zsványságtól és így szól: „szia!” Igaziból zseniális logika, ha belegondolunk.

Mégis, megmaradt benne máig, pedig már minden szót használ, sőt, olyanokat is, melyeket más nem. Múltkoriban egy idegent járt körbe munka közben, téblábolt körülötte, szerencsére nagyon türelmes volt Vele. Megkérdezett mindent, rámutatott eszközökre melyek egy fodrásznak szükségeltetnek, belegabalyodott zsinórokba, de tette mindezt olyan bájosan bajosan, hogy ugyan ki haragudhatott rá. Végül, mikor már a pakolás fázisa következett így szól: „Köszönöm, hogy ezeket elmondtad nekem.”

A srác azt mondta, kevés dolgon lepődik meg, de ez most szíven ütötte, megható módon. Anyaként olyan büszkeségi rohan kapott el, hogy ajánlom mindenkinek Porszemként az Univerzumban pedig végtelen alázat és az igazság felismerése. Bizony, így érdemes. Csak így lehet tudatni, ha valami fontos információhoz jutunk és az hozzánk tett valamit: hogy megköszönjük.

Semeddig nem tart, de rengeteget ad,
kinyilatkoztatjuk, hogy miért is érdemes itt
lennünk a Földön, minden egyes Köszönőmmel
azt köszönjük, hogy élünk és valami fontos,
valami jó történt Velünk. Úgy gondolom,
Isten gyűjti a köszönömöket egy hatalmas égi
perselybe, így látja, miért tartjuk érdemesnek a
munkásságát. Mi mindent lehet megköszönni?
Rengeteget. Nem csak evilági javakat, ugyan
már. Meg lehet köszönni, ha reggel a nap
fogad és rózsaszínbe vonja a felhőket. Azt is, ha
nagyon szomjazunk és jön a korty víz. Hát azzal
mi újság, hogy a megfelelő szemekbe nézhetsz
bele, megnyugodhatsz bennük: akaratlanul
köszönömöt rebegsz. Ez is olyan, hogy
gyakorolni kell. Először odafigyelni, használni,
de nem elcsépelni, aztán majd minden beáll
a maga útjába, egyre több mindent veszünk
észre, hogy érdemes egy Köszönőmre. Aztán
ha nekünk köszönnek meg valamit, amit nem
értünk, ne vágjuk rá rögtön, hogy ugyan mit.
Örüljünk némán, hogy valami olyat tudtunk
tenni vagy mondani, ami másnak fontos volt.
Nyilván a hangsúlyokra figyeljünk és mellőzzük
azt, hogy kösssss. Az más lapra tartozik. Ezt
komolyan, szépen, hittel kell gyakorolni. Ki
tudja, mi lehet érte a jutalom. Egy tartalmas,
szépen megélt Élet tele hálával? Ugye nem
hangzik rosszul?

A Lélek hűtés és fűtése

Mindkettőre szükség van, és ez attól függ, milyen időszakban vagyunk fizikális és lelki síkon. Olyan ez mikor nyaranta a forró szélben és fülledt levegőben rendre előszedtem a Téli Berek ronggyá olvasott példányát vagy előkutattam az Üvöltő szeleket polcok mélyéről. Így jártam el téli fagyos napokon is: Tüskevár és bármi, ami melegebb éghajlaton játszódik. Persze van, aki nem szeret olvasni. Nagy kár, ezt mindig hozzáteszem, hihetetlen birodalmakat fedezhetünk fel az olvasás által, olyan mintha egyszerre sok-sok életünk lenne. De ehhez alkat kell, legfőképpen lelki. A másik út, hogy a lelkünknek megadjuk a kellő tiszteletet és a neki járó hideget-meleget, az nem más, mint a test útja. Ha igaz a mondás, hogy a Test a Lélek Temploma, akkor cselekedjünk a szerint. Nem, nem arra gondolok, hogy dekoráljuk magunkat virágosra és hordjunk keresztet a nyakukban. Hanem, hogy adjuk meg neki a kellő tiszteletet, amit majdnem minden jóézésű ember érez, ha egy templomba belép, bármely felekezeti tagja is legyen. Elhalkulunk ilyenkor, csendesednek a léptek, megpihennek a szavak, lágy, puha lesz a lelkek közti fonál. „Harang csendül, ének zendül, messze zsong a hálaének” Tudjunk ilyenkor hálát adni a Magasság Istenének.

Féltsük, óvjuk a testünket. Burkoljuk meleg kendőbe, ha fázik, amit tudunk, hogy szüksége van rá és megtehetjük, adjuk meg neki. A mozgás, a levegő nem kerül semmibe. Az sem, hogy nemet mondjuk, megannyi káros szenvedélynek mellyel mérgezzük. Nem gyenge az ember, csak gyarló olykor, ez nem ugyanaz. Bármikor, mondom, bármikor dönthetünk másképpen és fordíthatunk sorsunk alakulásán, küzdhetünk le rossz beidegződéseket, alakíthatjuk másfelé a lépteinket, léplésről-lépésre. Ne kezdjük nagy dolgokkal, apránként figyeljünk és készüljünk a változásra. Eggyel kevesebb káros, mérgező anyag, napról-napra. Eggyel több szép gondolat, megpihent perc, segítséget nyújtó kéz, aminek a végén mi magunk vagyunk. Olyan delejes hatással lesz mindez a mindennapokra, hogy utána nem akarunk, és nem tudunk máshogy élni. Mert ha hozzászoksz a jóhoz, abból nehezen engedsz és ez az a kategória, amiből nem is kell. Napról napra javul életed minősége, tisztul az elméd, erősödik a karod, egyenesedik a gerinced. Hogy mi a teendő? Nézz magadba, hallgasd, meg mit üzensz mélyről, eltéveszthetetlen. Ezután készíts listát és cselekedj a szerint.

A minőségi szeretet

Nézem az arcom a tükörben, hajszáritás után vagyok, igazgatom a tincseket és örülök, hogy akkora a hajam hossza, hogy idén télen megfelelő módon lóg ki a sapka alól. Öcsike átöleli a lábam. Ha megölelnek, az olyan nekem mindig, hogy fizikai síkon érzem a szívem. Érzem a térfogatát, a sűrűségét, három dimenzióban emelkedik ki és megkoronázza a földi létet. Úgy ölel át, mint spiritiszták a fák törzseit, ha energiát akarnak nyerni. Jó, nyilván akkora darab nem vagyok, de megtisztelő, megható, hogy mit jelenthetek Neki, hisz szeret, ezt biztosan tudom. A minap azt kérdezték, miért jó az, ha valakinek gyereke születik. Nem jó szó az, hogy jó, mert egyszerűen nem jó. Nem jó ide, semmis, sablonos, semmit nem jelent ebben a kontextusban. Nincs is talán egyetlen szó, amivel kicsit is megragadható lenne, amit az ember lánya ilyenkor érez. Hisz igen. Nyervogunk sokszor, kiakadunk, idő, ideg, kialvatlan napok, sírós éjszakák, elmaradt szabadidő, rendetlenség, napi harcok, sokszor kiszívják az ember vérét is, ezt érzi sok Anya. Akár kimondja akár nem, ez így van. Nyugi, nem nevesítek Senkit, csak képviselek Mindenkit. Itt kell most okosan fogalmazni. Hogy mégse dobjanak Ránk köveket. Felelősségem van.

Gyereket vállalni is az önzés egyik formája, talán a legszebb, hisz a Szeretet a lényeg. Rápakolódik ugyan sok minden, fog is, de az alapvető igény Utánuk nem más, mint a minőségi szeretet megélése. A minőségi szeretet megélése nem kell feltétlenül, hogy egy gyerekhez kapcsolódjon. Sokan kiteljesednek hobbijukban, munkájukban, céljaikban, elveikben. Megélik más síkon azt, amiről beszélek. Sokan okosan fel is mérik, hogy nem kell, nem lehet, nem fér bele egy gyerek a mindennapjaikba, és ez is egyfajta felelős szeretet, az elengedés szeretete, mert ezek az emberek tudják, hogy nem lennének jó Szülők, így nem is akarnak parádézni habos rózsaszín vagy világoskék álomtalan álmok alatt. Teljes mértékben megértem, de jómagam már gyerekkorom óta készültem, hogy Anya legyek. Mikor például először megjött az volt az első gondolatom „De jó, akkor lehet majd gyerekem!” Ugye, hogy figyeltem biológia órán, ugye! Készültem, de rájöttem erre nem lehet készülni. Várakozással, érdeklődve, kíváncsian, megadva - magam adva, abszolúte szabálytalanul élem meg az Anyaságot, de most már elfogadva, hogy nem lehet másként, hisz ilyen vagyok. Eleinte lelkifurdalásom volt, hogy milyen vagyok, hisz Anyaként a lényem alapvető furcsaságai teljesedtek ki. Hisz, hogy szeret

egy Anya? Úgy, amilyen maga is. Szabálytalan, következetlen, hullámszó, vidám, odaadó, fáradhatatlan. Van, hogy a lányom fontosabbnak ítéli azt, hogy nyolc évesen képes legyen egyedül rántottát sütni és bögrés süteményt, mint matek leckét írni. Van, hogy én ehhez asszisztálok. Ijedten nézem, hogy mit csinál, de hagyom és a végén a diadal, hogy megteremtett egyedül valamit: felbecsülhetetlen. Én így nevelek. És igen, van, hogy a matek csak négyes, de ez a gyerek bátran, lendülettel hasít a csizmámban és mondja el Mindenkinek, hogy mit tudott véghezvinni Egyedül. Azt adjuk és mutassuk, amik vagyunk. Legyünk olyanok, hogy büszkén, nyílt szívvel adjuk át, amink van. Jobb ötletem nincs. Az Élet praktikus oldalát pedig úgyis kénytelenek megtanulni. Van, hogy nem más a szerepünk, mint megmutatni: mennyire nagyon lehet szeretni az Életet. Mennyi mindennek lehet örülni. Mennyi Kincsünk van, amiről nem is tudunk. Ami pedig nagyon fontos, Anyaként Mi is tanulunk. Pont azt tanuljuk, meg ami hiányzik belőlünk. Egy minőségi Szeretetben minőségi Élet fogan. Így teljesedik ki Mindenki.

A nevelőről

Végzettséget tekintve alkalmas vagyok arra, hogy „nép neveljek”. Ilyen-olyan témában, olykor akár felnőtteket is, de emezt óvatosabban, úgy, hogy észre se vegyék. Nem mindig jön össze, van, hogy kiderül, nem vagyok a tökéletes diplomata, ilyenkor mondhatni mindez nem más, mint olasz meló. De mi van akkor, ha a hóhért akasszák? Éppen ki. Nem fel, ez érdekesebb kínzás, mert akár meg is lehet menekülni, bár olykor ér olyat is kívánni, hogy a teringettét, húzzátok már meg, jó szorosra azt a kötelet! Há' mi van, nincs megfelelő csuklómozgás? De ez csak ideig-óráig tart, leszélidülnek az indulatok, szem lesüt. Hát így vagyunk. Hogy milyen diák lennék? Hát! Jelen pillanatban talán a lázadó eminens a megfelelő kategória. Illedelmesebben káromkodom, mert gyalázat, hogy lány létemre tele a magatartás füzet fekete pontokkal. Kamasz dühömet visszanyelem, mert tudom a tanár is és a diri is a javamat akarja, azt szeretnék, ha felvennének egy tuti egyetemre, lehetőleg ösztöndíjjal, nyakunkon a pályaválasztás. Türelmesek, elnézőek, magasztos a cél, az „ön-érdek(es) Drágám”, már szlogen szinten fut, ha sikerül bejutnom, ha jól igyekszem, még kengyelfutó is válhat

belőlem. Ez mellett másokat felemelő, szolgáló az a szociális kurzus, amin dörömbölök, tényleg jót akarok! A nevelőket pedig kitüntetik, ez nem vitás, ezért a sok túlóra, sajnálom is, tudom a hírekből, hogy nem keresnek valami jól, maximum néha hozzájuk vágnak egy kis vatikáni valutát, de ezek nem uniós bérezések ahhoz képest, hogy ekkora sügéreket, mint én szárnyaik alá vesznek. Igyekszem megfelelni. Néha fittyet hánynék, torokszorító az ellenkezés, máskor feszülten figyelek, olykor hülyét tettetek és kuncogok, ha fejet falba vernek, aztán persze ijedt igyekezettel beadok egy csillagos ötös esszét. Eszüket vesztik miattam, néha mintha borulna a projekt. Pedig nincs ünnepnap, csak néhány órára kapcsoljuk ki a telefonokat, de aztán jönnek az új feladatok, infók, pályázatok, nincs nyugság. Megnyugodhatnak, Emberükre akadtak, csak, éppen ha valaki nagyon igyekszik, vét is, azt meg itt most nem nagyon lehet, valamiért mindenki annyira drukkol, csak nem tudom mihez. Hát ez akkora ügy? A fekete bárányt beterejni az akolba? Nyilván igen, így most ezennel megfogadom, úgy sietek, hogy füvet sem rágok, patak víztől sem mámorosodom, hegyi levegő sem lesz káros hatással a tudómra. Helyette meditálok, tornázom, mert az jó a térdemnek is, nem árt, ha az a testrész

rendben van, utána pedig zöld teát szürcsölök puha takaró és hajpakolás alatt. Ez ugyan egy jóakarató vadászat, de néha a hátam mögött mindegyik aszondi, hogy „Nézd már mekkora sügér, de aztán visszaszívják, mert lány vagyok. Ha meg sok a feszültség és az asztal tetején táncolok, a pohár bor kikerül, a kezemből nehogy beleesek mikor a székek közé borulok, nehogy baj legyen és eret vágjon rajtam a jelenem. Mert akkor ugyan se lesz jövőm.

A nők hiedelemrendszere

A minap olvastam egy erősen feminista irányú cikket, néhol talán bólogattam is, de alapjaimban nem követem ezt a vonalat. Azonban szemem megakadt egy gondolatsoron, nem is hagyott nyugodni, de nem igazán felháborító vagy leértékelő mivolta végett. A fiatal szerző úgy gondolja, hogy a legtöbb fiatal nőnek nem alakult még ki a saját hiedelemrendszere, a médiából tájékozódik, illetve Nicholas Sparks könyveiből készült filmeket, nőknek szóló sorozatokat néz; ezért jó, ha a férfi felkészül és kellően tájékozott a témában.” Mivel olyan nagyon fiatal már nem vagyok, ugyanakkor a média valóban erős hatással van rám, mély levegőt vettem és belemélyedtem „egy Ádám” oldalába, mint valami jófajta borda merültem el a kőkeménynek tartott férfi sovíniszta sorokban. Azonban kellemesen csalódtam. A végére anyáskodó szelídség lapult bennem, tetszett, hogy valaki harminc alatt nem a rossz úton jár. A feminista cikk azt kérte, csak erős idegzetűek olvassák, ellenben úgy felmegy vérnyomás, hogy napestig levágott f...érfitagokkal óhajtunk majd dobálózni. Alig vártam. Rebbenés nélkül nyitottam meg az oldalt és bár először jómagam is leütöttem volna a szerzőt, szerencsésen lehiggadt és alvó

lett az oroszlán bennem. Mert. Igaz ugyan hogy szemeim kikerekedtek azon, hogy „Ha zavarba ejtesz egy nőt, hatalmad van felette”, de aztán magamban szálltam. Van is ebben valami, csak egyet felejtenek el mindig, hogy a zavar elmúlik, a hatalom kikopik, jing és jang nem kamuduma. Üdítő volt azonban, hogy mindezzel a fiatal férfi tisztában is van. Az értékes Nőhöz értékes Férfi kell. Ehhez önismereti tréningeket tart, nyilván pénzért, de erre azt mondom, többet ér erre költeni, mint bárpultoknál szapulni a női nemet és bőfogni hozzá. Akik gyengébbek: toborozni, erősíteni aztán útjukra bocsátani. Azonban magamban arra gondoltam: az egész Életem filmekre, zenékre, könyvekre építettem? Szomorkodva elemeztem részleteket, ütöttem fel oldalakat és bólogattam: bizony, magamba hordtam, mint apró téglákat mindezt, de hol vagyok Én, Magam? Villámgyorsan megnyitottam egy Nicholas Sparks filmet és ujjongva zártam be 10 perc után főleg Zach Efron tenyérbe mászó képe és a sztori nyilvánvalóan „attyavilág” kibontakozása közben. Azonban büszke szívvel néztem, ahogy Carrie hasít New York-i utcákon, Hank Moody keresi Önmagát Kaliforniában... felvettem fejem és azt mondtam: Mi a jó francnak nekem saját hiedelemrendszer? Igen, igaza van egy nálam minimum 10 évvel fiatalabb pasinak! Ha végignéznek egy filmet

miattunk, akkor mi simán bevállalhatjuk mindezt, igen, szükségünk van ilyen-olyan terelésre! „A csajoknak domináns férfi kell, aki vagy vezeti őket, vagy akivel vég nélkül küzdenek” Szimpatikusabb számomra a „vezetős” férfi, az, aki vezet, de hagyja, hogy magam járjam ki az utam, aki terel, de nem tart fekete báránynak, aki vár rám egy út végén és mosolyog hozzá, na, jó, akár kicsit gúnyosan is. Én nyilván sírdogálok kicsit, aztán jól beleütök kicsi ököllel, de az az igazság, hogy egy ilyen Férfit, hiába Ember, egy Nő Istenként fog tisztelni, ezt tutira-biztosra állíthatom. A „vég nélküli küzdelemnek” is megvannak a maga szépségei, de ezt mondjuk, csak bizonyos területekre korlátoznám. Nyilván még a mesékben ragadtam gyerekkorom óta, hogy illet egyáltalán leírok, olyan vagyok, mint a kisfiú, aki matekórán azon álmodozik, hogy milyen lesz a nyaralás. No de. Ahogy a szüleit ismerem, menni is fognak, szóval gyakorlatilag ez az édes pofa nem álmodozott, hanem csupán kivetítette a jövőt, valóban mennyivel izgalmasabb, mint a matek. Én csak azt mondom, merjünk álmodozni, ne törődjünk vele ki-mit szól. Ha épp ebben leljük örömeinket! Álmodjunk rétet, kis patakot, vidámparkot, tengert, tornyokat, kastélyt, szerelmet, gyűrűt. Karácsonyt, hópelyheket,

elénk térdelő férfit és vele együtt szívbajt, hogy „nemá” és gyorsan térdeljünk le hozzá és öleljük át és esetemben, ha már ilyen álmodok, én úgy is maradok, mert... Igen, azt ne hagyjuk, hogy nyilvánosan ellóduljon a fantáziánk, apró kis titkai mindig mindenkinek maradjanak. Most pedig az Ízek, Imák, Szerelmek következik, életrajzi regény-film, imádom.

Köszönöm a médiának, valamint a zenéjét, aminek öt percében feloldódom, meditálok, a végén már a májammal is mosolygok.

Köszönöm, hogy mindig is voltak, vannak, lesznek Emberek, akik miatt... No de tudják. Szép napot Mindenkinek!

A Samsara, a Bakancslista és a Halál Összefüggésrendszere

Természetesen nincs ilyen rendszer, ez csupán megint az én fikcióm. Tudom. Van egypár. Ha részleteiben tekintjük meg, önálló egységként is érdekes mindegyik. A samsara létforgatag, vándorlás, nem is biztos, hogy egyetlen életé. Kezdet nélküli, végtelen körforgás, melyben a lelkeket megkötözve tarja a karmájuk. Az ebből való szabadulás lehetséges, ha legyőzzük a samsarát vagy felismerjük, hogy a létezés csupán illúzió. Ugye nem vettük komolyan a Mátrixot. Persze engem sem kell, ki mondja meg, ki a megfelelő fórum nagy dolgok közvetítésére. Én is csupán azoknak a dolgoknak járok utána melyek utamba kerülnek, megihletnek, érdekeltté tesznek, de a konklúzió, amit levonok nyilván nem a Szentírás. A moksa, azaz a megvilágosodás több úton keresztül vihető véghez. Legegyszerűbb módja. Isten szeretetén keresztül, én ezt választottam, de azt belátom az egoizmus felszámolása után, hogy ez így túl egyszerű. A hatalmas öröm, amit Isten szeretete, felvértez, erővel tölt el és vágyam van minden jó visszaforgatására, amit kapok. A következő nagy lépés a hogyan. Nem elég számomra a tudat, hogy meg tanulok jógázni és az így elért

meditatív állapotban sugározom jókívánságaimat a világmindenség felé. Mi van, ha valaki feszít ficereg és így sérül a közvetítés erőssége. Lássuk be, ez alkati dolog, próbálkozni kell, kinek mi a megfelelő út. Mindenki hallott nyilván a Bakancslista fogalmáról. Mindazon vágyak összessége melyeket szeretnénk megélni, elérni, magunkénak tudni ebben a földi megtestesülésünkben. Öröm minden pipa ezen a listán. Vannak bártortalanul listázók, vannak, akiknek nincs is. A legérdekesebb lista mégis a szomszéd fűjén terem. Nyilván nekem is van ilyen listám, de maximálisan mellőzve van most, nem épp ez az életszakasz, ami nekem most erről kell, hogy szóljon, nem is nagyon hat meg az az igazság. Persze olykor gyarló az Ember lánya és vágyik barnulni meg szemspirálra, de ez is, csupán azért mert a munkakör megkívánja, hogy ne legyen igénytelen. A legizgalmasabb mikor kicseng beszélgetésekből, hogy ki mit szeretne, vagy megfigyeléseken keresztül derül ki, hogy hoppá, itt van egy álom. Ne tegyünk sokat, csak ami tőlünk telik. Ha a birtokunkban van valami, ami másnak öröm, úgy gondolom, adjuk át. Ha segítség kell, nyújtsunk kezet és lehetőleg időben. Ha pedig mást nem tehetünk, imádkozzunk, azért akinek szüksége van rá, mert ha mi nem is, Isten lehet, hogy segíteni fog.

Eleinte nehéz ügy az éntelen cselekedetek véghezvitele, de aztán észre sem vesszük és gyakorlatunk van benne. Nyilván vannak nehezebb napok mikor saját magunk terhe is épp elég, jár a szabadnap ebben is. De legyünk nyitottak arra ki mire vágyik, bölcs fél mosollyal tegyünk úgy, mintha nem lenne célzata olykor minden szónak, vessük elmébe a vágyaik rendszerét, és amikor tehetjük, váltsuk valóra. Hisz nem ilyenek a gyerekek is? Körmön fontolt módon körülírják, mit szeretnének, „á, úgyse veszed meg” de mikor arra kéred, hogy csukja be a szemét, aztán engedélyezed, hogy kinyissa, mert elé rakod, amit szeretne... ki örül jobban ki tudja. Ezt érdemes elérni, hogy olyan önzése legyen a szeretetnek, hogy meg tanulj boldog lenni attól, ha más boldog. Ennél jobb üzlet nincs a világon, megfejted vele a létezés titkát. De nyilván ez is fikció, az én szavamon nem muszáj elmenni. Viszont én abban hiszek, hogy ha szabadulunk a samsarából és pipálgatunk a listákon, akkor nem lesz akkora misztikum a Halál. Pont tegnap kérdezte Öcskös, hogy muszáj a Temetőbe menni, ha meghal? Mondtam dehogy megyünk Fiam, vannak annál jobb helyek is erre a célra. Megneveztem a kilences számú felhőt, Bryan Adams is megénekelte, szimpatikusan. Ott aztán lehet rohagálni, bevackolódni, lesni, mint a

luki nyúl, kipihenni karmikus terheket aztán jöhet Vízkereszt, vagy amit akartok. Öcskös pofija felragyogott, hogy de jó, akkor tényleg visszamehetek? Nem, én már nem akadok ki az efféle kérdéseken. Nem, nem vagyok nyegle és szentelen, a legmélyebb tiszteletem a létezésé és Istené, a magam hite szerint. Szánjunk rá időt és imát és mindenki megkaphatja a magáét. Aztán ki tudja. Akár Csodás Álmod is jöhetnek.

A Semmiért? Egészen?

Csak férfi írhatott ilyet az is biztos már. Én esküszöm, nem akarok harcos feministaként feltűnni, de ez a vélemény kikívánkozott. Persze majd feloldom, de előbb ezt most kifejténém. Ezelőtt 15 éve a suliban Korunk irodalmából ez volt a kiválasztott versem a vizsgára. Na mindegy. Nem bánunk meg semmit. Szépen elszavaltam, ráadásul bele is éltem magam, kielemeztem, a rettegett Tanárnő könnyes szemmel hallgatta (gondolom már előre sajnált), beírta a lehető legjobb jegyet és kérdezte év közben én miért nem vállaltam kiselőadást. Mit tudom én. Nem készültem fel rá biztos. Azt nem mondhattam, hogy épp rengeteget kellett bulizni hétköznapiokon is, és helyette bevállaltam a tömör gyötrődés pillanatait ama vizsgaidőszakban. Bájosan mosolyogva kísértáltam, beültem akkori pasim mellé az autóba, aki felől és felé pont ilyen egészen semmilyen érzelmeim voltak és vittem magamban tovább a keresztet, vittem-vittem, míg olyan bazi nehéz nem lett, hogy térdre estem tőle aztán csak pislogtam, hogy most ezt ki fogja levenni a vállamról ugyan. Nyugi, nem lesz itt véresen szomorú a történet, szeret az Isten mindenkit, még engem is. Sőt. Ezt már kifejtettem. Mondjuk, nehezen hiszem el még

mindig, hogy ugyan mi a szent sz...ivet szeret rajtam, de lassan elmerem nyújtózni ebben a bizonyosságban, bár még néha tartok tőle hogy rám esik egy fél téglá, de igazából nem gondolnám. Azon agyalok, hogy ha majd teljesen nagy leszek, hogy hálálom meg, mert ez nagyon nehéz feladat lesz. De úgy gondolom, megoldom. Visszatérve a versekhez. Mit kaphat az Ember, aki ilyen verset választ kedvencéül? Hát ezt. Gyönyörű és teátrális és hatásos, de nem vagyok hajlandó vele azonosulni többé, a szavak esetemben éles fegyverek vagy simogató valóságok. Elértem azt a kort, hogy az utóbbira szavazok, azt vágyom. Egyelőre hátradőlök és pihegek és figyelek, verseskötet kezemben és most olyat választottam, hogy abból baj nem lehet. Ezt is férfi írta, de azért egy kicsit más. Mert azt írja, hogy: Ki viszi át a Szerelmet? Hát majd Ő. Meg Én, mert elég volt a hesszelésből. De hol van már... na, jó. Türelmetlen sem lehetek többé, ezt is tanulom. Hogy Mindennek Eljön Az Ideje. (Ezt a mondatot nem fogom szeretni hallani egy darabig, az tuti.) Szóval csínján bánjunk minden mondott és írott szóval. Olvassuk, elemezzük, de ne mindent akarjunk magunkba adaptálni, adjuk vissza a szerepeket miután kicsit megéltük, mert a mindennapokban mártírt játszani nem a tuti. Inkább valami jópofa Hőst. Hétköznapit persze.

A Szám – Háború

Talán 10 éves lehettem mikor bebizonyosodott, hogy nem vagyok jó csapatjátékos. Egy erdei iskolában voltunk, szép környezet, erdők-mezők, dimbek-dombok. Alkalmas hely például az olyasféle csapatépítő játékra, mint a Számháború. Lelkesen elkészítettük a számkártyákat, felhelyeztük, csapatokat válogattunk, szabályokat lefektettünk és elindultunk be, az erdő sűrűjébe. Bizony, voltak, akik csaltak. Számot takartak, fizikai előnyt kihasználtak, hazudtak. Hisz játék volt, az illetők pedig gyerekek. Pontosan nem tudom mitől gőzöltem úgy be, de mintha igazságtalansági foszlányokat dédelgetne a memóriám. Egyszer csak lecsaptam a számot a homlokomról, talán meg is tiportam, könnyen lehet, ha mélyen magamba nézek és eszeveszett módon bevettem magam az erdőbe. Utólag tekinthetünk úgy erre, hogy biztosítottam a következő úttörő programot többieknek, hisz egy idő után mindenki engem keresett. Nem emlékszem hatalmas félelmekre az erdő mélyén, mentem, néha szembevágott egy ág vagy megkarcolt, oda se neki. Az út is meglett, a szállásunk is. Nyilván jól lehordtak, erre sem emlékszem, csak arra, hogy utáltam azt a délutánt. Milyen jó, hogy öregsünk. Milyen bölcs dolog az idő múlása. Sokat javulok, e téren is megtettem.

Ha most mennénk az erdőbe először is segítő lenne a kezem, ha csinálnánk a számkártyákat. Arra is rábeszélnének, hogy dekoráljuk ki. Odafigyelnék arra, hogy megfelelő emberek kerüljenek egy csapatba, mert nem mindegy. Benne lennének a játékban, de elsősorban arra figyelnék, hogy senki el ne tévedjen, ha leolvassák is a számom és kiesek nem érdekelne, hisz ez csak játék. Ha pedig látnám valakiben a régi önmagam, aki majdnem elveszik egy időre az erdő mélyén, hát utána erednék. Könnyeket letörölnék, megmutatnám az utat, a karcolásokat lefertőtleníteném, inni adnék és megölelném. Mert mindenki eltéved egyszer. Van, aki visszatalál magától is, van, aki elveszik örökre. Valamint van, akin segítenek. Köszönöm az időnek, hogy telt, eltelt, míg idáig jutottam a felismerésben.

Csapatjátékosként immár jó lennék. Lehet, hogy kicsit rebellis, magánzó és zsebekben bicskát nyitogató, de csapatjátékos. Aki hagy másokat érvényesülni bölcs fél mosollyal, de mikor itt az ideje annak, ami az Ő asztala, kiveszi a részét. Mert egy jó csapat így működik. Szerintem. Főleg, ha jó a Vezető. Nagyon nem mindegy az sem. De ez már egy másik történet. 😊

A szerencseszámokról

Általában mindenkinek van. Vagy átgondolt, vagy kikutatja magának. Az, hogy 13, hát az elég snassz, de már kivívta magának a kultuszt ebben a tárgykörben, el nem vehető tőle a nimbusz. Én a 4-et valamiért szeretem. És ha valamit szeretek, arról szeretek tudni sok mindent. A négyes szám a teljességhez és tökéletességhez kapcsolódik. Négy végtagunk, négy égtáj van. Jellemzi a megbízhatóság, az erő, a vezető képesség, alaposság, bölcsesség. Jól hangzik, nem? Főleg, hogy mindezt tetézi, hogy a cselekvés, a tett, a munka száma és a tervek megvalósítása is idecsapódik. Másik ilyen számom a 23. Snassz, mert ezen a napon születtem, de mégis ragaszkodom hozzá fogalkörömmel. Utánajártam és kiderült miért. A 23 az „Oroszlán királyi csillaga”. Sok sikert, szerencsét sejtet egy nagylelkű szponzor közreműködésével. A 23 nagyon szerencsés szám, mivel a karmikus jutalom jelképeként a vibrálásban lévő embert jóindulattal, segítőkészséggel ruházza fel, amivel megtöri az oroszlán irtózatot erejét. E sorokat mikor kidobta a gugli tőkre örültem, ki is húztam magam, pillanatra el is hittem. Aztán meg. Bármilyen lehet, nemde bár? A 33 is nagy favorit. Az írta okos Barátom, hogy ennél a számnál,

ha a vibrálással humorérzék és őszinte alázat társul, akkor nagyon szerencsés. Szóval ezeket lehet gyakorolni. A 36 fontos szintén, most vált fontossá, hisz ebben az életszakaszban vagyok a földi idő szerint, 36 év lesz mögöttem a nyáron. Ez szintén a karmikus jutalom száma, erőt, bátorságot, harmóniát és szerencsét szimbolizál, mivel ezt az embert produktív munkája, intellektusa és képzelőereje révén hatalommal látja el. Ezért jelképezik ezt a számot a jogarral. Mindig ragaszkodik eredeti ötleteihez, nem hagyja magát befolyásolni. Szép dolgokat olvashattunk, így érdemes számokat választani. Megtalálni magunkat bennünk, felnőni a számmisztikai jelentésükhöz amennyiben magunkénak akarjuk tudni és persze hiszünk bennünk. Nem könnyű eldönteni mi lehet a szerencseszámunk. A jeleket például nem árt figyelni valamint fontos dolgokat kötni hozzájuk. Ha pedig meglesz a szerencseszám, vagy számok, a gyakori ismétlődésük vagy ismétlésük adhat: elszántságot, átlagon felüli akaraterőt, cselekvési energiát, magasabb fokú értelmet, intuitív felfogóképességet, figyelmet, összpontosítást, új eszmék és gondolatok iránti nyitottságot. Tudom, ez egy kicsit romantikus meg idealista már megint. Ó, most elment ennyi idő ilyen rögeszméléssel miközben vasalhattam is volna. De egy csajnak kellene a csajos dolgok is. Ugye.

A szeretet – különféle alakban

Majdnem sírásba torkollott az imádság azért könyörögve, hogy tudjam megint szeretni. Napok, hetek, talán évek is elteltek így. Aztán megszánt az Isten vagy nevezzük Báarakárkinak, mert megsúgta a hovatovábbot. „Balga Lányom” töröld meg az orrod és figyelj Rám. Hisz szereted, ne aggódj. Amin változtatnod kell, az az, hogy ne ragaszkodj a szeretet kötelező formáságaihoz, valamint ne a múltban élj, ne azt sírd vissza, hanem tanuld meg tisztelni a jelened és hinni a jövődben. Ami most van, az a szeretet azon alakja, amire a leginkább kész vagy, amire most képes vagy. Az adott helyzetben ez a legtöbb, amit adhatsz, és ez sosem lehet kevés, de kérlek, ne akard bármihez hasonlítani, akkor elveszel benne. Gondolj úgy rá, hogy szereted, szabálytalanul, nem úgy, ahogy kellene, illene, de most már ennyi telik tőled és ez igazabb mindennél, ha rájössz, és nem hibáztatod magad. Ha lenne egy bátyád, aki miatt folyton fő a fejed, kellemetlen helyzetekbe kerülsz miatta, gyötör olykor, csak adsz és adsz és mégsem elég jó neki, Őt vajon nem szeretnéd? Dehogynem. A vér nem válik vízzé, ezt sose feledd. Van, ami örökké összeköt benneteket, ebbe mindig kapaszkodhatsz. Csak épp úgy alakult, hogy nektek nem a szüleitek, hanem a gyerekeitek közösek.

Amit pedig a szeretet más formájának nevezzük és igényed lenne rá, hát menj, keresd, igényeld, fogadd el, élj vele, én nem dobok rád köveket hisz mindent és mindenkit én rendelek el számodra. Hogy mivel és kivel fogsz élni, az a Te egyéni döntésed lesz, mennyit leszel képes belesűriteni a célegyenesbe, a végén ott várlak úgyis és kezet rázok. Én a helyedben nem aggódnék. Egy fikarcnyit sem.

A vállon ülő kismadár

A buddhista tanítás szerint mindenki vállán ül egy kismadár. A keleti emberek nap, mint nap a vállukra néznek, elképzelik a saját madarukat és megkérdik tőle: „Ma lesz a napja, hogy meghalok?” Állítólag nincs bennük izgalom, ahogy a kérdést felteszik. Napi rítus, meditáció előtti vagy utáni kapcsolás. Akinek több ideje van, ki is egészíti: „Kész vagyok rá? Rájöttem arra, ki is vagyok valójában? Eleget tanultam, szerettem?” Ki az, aki erre igent mondana? Én biztosan nem. Mint a nyugati civilizáció fattya, ez idáig nem is hallottam a kismadaramról. De attól a pillanattól, ahogy kiderült számomra mindez, érzem az apró kaparásokat a vállamon. Ma reggel volt az első nap, hogy megkérdéztem. Nyakam felvett egy kényelmetlen pózt, mert jól akartam látni. Rám se hederített. Nézett ki a világba, mintha nem is érzékelne, néha pislogott, nem tűnt nagyon okosnak, olyannak, aki hatalmas kérdésekre tudná a megfelelő választ. Mégis éreztem a hálát és az örömet, hogy immár tudok róla, hogy mától lesz megint egy kapocs valakihez, még ha az csupán egy képzeletbeli madár is. Aztán rájöttem, hogy figyel rám, hiába igyekszik tettetni az érdektelenséget, mindent pontosan tud. Megborzolta magát, meredt tovább a semmibe, emlékeztetett valakire. Mikor pedig foltot hagyva

maga után elröppent, elképedve meredtem utána. Hiába a képzelet játéka és persze én irányítom, azért ez nagyon szemtelen dolog volt így elsőre. De biztosan szelídíthető, ha odafigyelnek rá, teret kap, odafigyelést, biztatást: ki tudja hova szárnyalhat? Persze lesznek légörvények, nagyobb madarak, de egy apró és fürgé madár könnyen leráz minden rosszat. Együtt kel a kelő nappal, lesz ereje a feladatokhoz, fiókákat is rendez, ahol kell, ha meg lesz szabad ideje röpköd egy felszabadultat és örül a farkának. Kismadár lettem. Tojáshéj már lepottyant, nem is vacogok. Dehogyan vagyok szürke! De túl feltűnő sem. A kalitkák gyönyörűek, és ami fontos: nyitva az ajtajuk, így öröm a be- és kimenetel. Ez egyedül rajtam fog múlni, hogy így is maradjon hisz a megfelelő hozzáállás mindent megold. Néha nem árt kiülnünk egy nyugodt helyre és elmerengeni, legyen akár az a saját vállunk. Tegyük fel a kérdéseinket, reptessük őket és akár jöhet is rá válasz. Az meg nagyon okos újabb fogadalmam, hogy többet nem káromkodunk szóban. Ha úgy van, akkor megteszi a madarunk tetteiben. Helyettünk is. Ahogy írtam a sorokat macska felugrott kinti ablakpárkányra, igényli a reggelit. Visszavedlek embergyerekké és megetetem. Nehogy már én legyek a reggeli :) Aztán kezdődhet egy napom, életem legemberibb időszakában. Úgy legyen, hogy jó legyen.

Az egzisztenciális mozaikok

„Azt nem tudom, kinek mi köze van egy másik ember életéhez.”

Ez a mondat nem mindegy, hogy milyen hangsúllyal hangzik el. Lehet számon kérő, felháborodott, érdeklődő, elgondolkodtató, kíváncsi, beletörődő, fájdalmas, keserű, incselkedő, szemtelen, bátor, harcias, igazságot kereső. Az sem mindegy milyen írásjelet használunk e mondat után.

?

!

.

....

Kinek mi a köze ahhoz, hogy egy másik ember hogyan rakja össze az életét és önmagát. Darabról darabra, lépésről lépésre. Addig, amíg nem ad ki egy harmonizáló, ha nem is tökéletes egészet. Egy mozaikot. Egyszerű a válasz: Semmi és Minden. Semmi, mert egy másik ember bőrébe belebújni igen nehézkes. Van, akiknek sikerül, de szerintem senki ne próbálja meg leutánozni, mert a gyér kísérleteknek a legenyhébb változata is a pszichiátriára dobja a jónépet, vagy meghasonlanak és maradnak

a skizoid álmok. Mondom: van, aki ezt is megteheti, jól is csinálja, de nem mindenki Mentalista. Ha hús-vér Emberek vagyunk, akkor mást nem tehetünk, mint figyelünk. Aztán ítélnünk vagy elfogadunk. Tegyük kezeket a szívekre. Hány óra telt el azzal, hogy analitikus módjára elemeztük mások életét, tulajdonságait, hibáit, erényeit. Hányszor tudtuk elméletben jobban mit kellene tennie, hogy... Miért is? Miért is kellene mást tennie, mint amit tesz? Mert mi azt gondoljuk?

Ugyan már. Miért ítéletre méltó az, akinek elmondása szerint: „ebben a szatyorban az élete”? Kinyitja, kivesz valamit, amire egy másik embernek épp szüksége van. Megadja és tud nevetni is. Hogy csavargó? Hogy semmirekellő? Hogy talán boldogabb akár két percre is, mint aki órákig ítéletet mond felette? Éles fegyver ám. Mindig visszaüt. Mindig lesz, hogy Te leszel egyszer a koncasztalon. Téged szednek darabokra, ítélnek, élik helyetted gondolatban a mindennapokat. Helyetted verik fejüket a falba, hordanak bélyeget, élik meg a tehetetlen dühöt, okoznak csalódást.

Hát Te addig mit teszel?

Épp farmerban nézed őket messziről, persze fehér pólóban. Jól megy a bőrdhöz, mert már megfogott kicsit a tavaszi nap, hála itt most a genetikának is. Szívószállal szívod a kólát,

hátad egy kopottas falnak veted, elég laza a kép. Napszemcsit feltolod, hogy jobban láss, nem is olyan erős a nap, ne menőzzél. Ellököd magad a faltól, mosoly is van. Nem bántasz senkit, nem bánt senki, vártál és most tessék. Semmi más vágyad nincs mit megosztani ezt a pillanatot, hogy lássák, érezzék, mindenki ezt akarja. Milyen az, mikor megtalálod Önmagad és örömed leled benne. Nem teheted meg helyettük, de utat lehet mutatni.

Mi történhet?

Folytatják az elemzést, észre sem veszik, vagy nem akarják észrevenni a változást. Minden megy tovább ugyan, de ugyanúgy. De lehet, hogy valaki felveti a fejét a körből. Lehet, hogy tetszik neki az a messzi kép. Talán azt gondolja nem is igaz mindez, amit itt beszélnek. Kiegyenesedik, és nem érti a változást. Talán a nap, talán a kopott fal, a fények, a farmer vagy a kóla... Ki tudja? Lehet, hogy lesz Valaki, aki kiszakad a körből és elindul feléd. Te ilyenkor igenis rugaszkodj el a faltól és menj elébe. Add a kezed és segítsd. Mert megérdemli. Mindenki. Megérdemli.

Az „Elég jó” – kategória

Sosem lehetek elég hálás a Főnökömnek, aki egy karácsonyi ebéd és közös ünneplés alkalmából néhány gondolatot szolt hozzánk. Mindenki olyan fáradt volt már, hogy nem is értem, hogy volt erő pl. a fogakban RÁGNI a karácsonyi menüt. Azt meg, hogy még verset is mondtunk, végképp nem vágom. Képes voltam magaménak érezni a négy sort és csak egyszer puskáztam. Aztán beesetünk a fa alá otthon majdhogynem. De. Ott volt a két szó, ami új erőt adott, kapaszkodót, levegőt. Eltelt kis idő, kitavaszodott, volt is erő meg nem is, de teltek a napok, mindaddig míg... Tipikus. Teljesen konkrét feladatot kaptam, kedvemre valót, gyógyítót, építőt, rég vártat, „nem túl sok, de épp elég”-jellegű, behatárolt 3000 karakter/oldal, teljesen tutira univerzális segítség, ráadásul, ha úgy adódik anyagiakban is erősen motiváló, további építőköve lehet valami nagyobbak. Család talán engedi majd, nyugalom szigete alakulóban, csak a mosógép duruzsol valahol a háttérben (akkor mégsem csapágyas, mondtam én), ebéd ráér. Erre. Tibitől ordíttatom ezerrel hogy „Senki sem menekül”. Hajam fejem tetején, no smink, sápadt vagyok, melegítő gatyá rajtam mehetne porrongynak. Mérgeződök, hogy sátán-fajzat

politikai elit GalleryArt jellegű fotót készített magáról, holott felelhetne inkább nyugodtan kialakult szörny-helyzetek miatt világban. De nem, majd jó lesz mindezt tanítani 100 évек múltán, nehogy üresek legyenek töri könyvek és kezdetét veszi pesszimizmus bennem, hogy a szabadkőműves piramis mindössze legenda, az egyetemes szeretet, valamint a noetikai kutatások pedig tényleg gyerekcipőben járnak. Egy valami vigasztal, hogy kezd lehullani rólam a lepel és nincs többé kedvem elhallgatni a véleményem, ha úgy tetszik, teljes léptekkel magam mellett állok, és nem félek tollat ragadni. Az igaz ugyan, hogy vajmi kevés esély a megértésre, valamint olyan a világ, hogy erős sziszegés mindenütt, mint a csitítás egyezményes jele, mutatoujjak ajkak előtt mert veszhet minden. De most akkor tulajdonképpen mi az a Minden? Mi az, ami mindenkit sakkban tart? Mi ez a rettenet belénk nevelt harsogó félelem mindentől és mindenkitől? Kikerülünk szitukat, elhallgatunk véleményeket, megfordítunk irányokat, eltolunk szimpatizánsokat... Mert. Félünk. Félünk tenni emberi kötelességeinket miszerint csak fejlődni kellene azúristenit. Csak felnőni emberi feladatokhoz, megélni a jóság bizonyos kategóriáit, csalódní, ha úgy adódik, pofára esni, de élni a mindenit!

Én nem akarok ez miatt betegséget hordozni épp elég a kivédhetetlen e-világ. Emberi léptekkel meg akarok felelni. Magamnak. Különben baj lesz. Így is baj lesz, de azt hiszem ez lesz a kisebb. Most pedig a nyugalom oda, evilági teendők jönnek, elment az idő másra. Este fogom megírni a kötelezőbb kötelezőt, de nyugodtabb lélekkel, az nagyon valószínű. Mögöttem, pedig ha nem áll más, mint a Valódi Önmagam, legalább néha, napjában öt-öt percre, akkor már teljesítettem. Akkor már lehetek „Elég jó”. A legokosabb kategória a világban, ami emberi léptékekkel bír manapság, amivel nem kell szétforgácsolnunk magunkat, ami megengedő, elengedő, élni engedő.

Az Érettség – i

Az érettségi, mint minden vizsga az életemben delejes hatással volt rám. Felspannolt, érdekelt, idegesített, izgalommal töltött el. Olyannyira, hogy tudomást sem vettem róla, egyszerűen nem tudtam kezembe venni a könyveket. Törődtem minden mással csak azzal nem. Aztán. Megszólalt a vészcsengő, ideje volt, hogy nekiálljak tanulni. Kijózanodva ültem a tételek felett és azt mondtam ez lehetetlen. Alig van időm. Mekkora sügér voltam, hogy nem készültem eddig! De azt is tudtam, felesleges ostromoznom magam, ilyen vagyok. A célegyenesbe sűríttem a dolgokat, kapkodás, lobogás, lázas izgalom, ha sikerül, így még nagyobb durranás lesz. Szoba betérítve papírokkal, könyvekkel, néha kitekintettem a káoszról és torokkaparó boldogság fogott el. Hisz én Ezt szeretem. Most igen. Voltak gyűlölt és voltak kedvenc tételek, semlegesek és unalmasak. Volt olyan mellyel órákat időztem, dédelgettem vágytam rá, hogy kihúzzam és beszélhesek róla. Ő volt Hemingway és az Öreg Halász. Aztán ott volt Bocskai és a felkelése, 10-es tétel töriből, egyszerűen nem bírtam kézbe venni se. Olyan pökhendien nézett az a pasi akármekkora felkelést is biztosított. Szóval magamhoz képest jól és gyorsan

tanultam. Szépen felöltöztem, elmentem, ettem a pogácsákat, míg sorra nem kerültem és oldottam a jelenlévők frusztráltságát kellő mennyiségű ripacskodással. Aztán. Szólítottak nevemen. Kicsit izgultam, nem nagyon és húztam. Nagyon koncentráltam és kihúztam a Jokert irodalomból. Az Öreg Halász és a tenger. Csak mondtam, mondtam, idéztem belőle, sok minden hagyta el a szám akkor, amire pont ott jöttem rá. Kerek, koncentrált, érett dolog volt, amit ott műveltem. A vizsgabizottság meghatódott, az Elnök könnyes szemmel nézett. Aztán, jött a töri. Javaslom nem elszállni egy nagy győzelem után, tovább koncentrálni a lehető legjobb jó felé, mert én nem így tettem és bizony kihúztam a Felkelést. De nem éreztem, hogy baj lehet. Elkezdtem az előtte lévő 9-es tételt, folytattam a 11-el és utána közöltem csengő hangon: a kettő között volt a Bocskai felkelés. Ilyenkor van az, hogy a fellépés fél siker. Talán a döbbenet, talán az előző hibátlan felelet... a nagy semmi és az ötös átlaga itt most a hármas volt, nekem töriből tökéletesen megfelelt. Hisz ami volt, elmúlt, fátylat rá, hát nem? A történelem a tények nyers odadobása, az irodalom magyarázat, felmentés arra mi miért is történt és történhet. Mindegyikből lehet tanulni de a szívünket egyszerre igaziból csak egy mellé lehet

elkötelezni. Én akkor és most is az Irodalmat választottam. Lecsengett ez a vizsga is, ideje volt rendet rakni. Tételeket mappába, könyveket polcra, jó volt most körülnézni, letisztult, fényes lett a szoba. Jöhetett a pihenés és a várakozás az Életre, ha már ugye megértem rá... Barátian érdeklődve most viszont úgy érzem, ennyi idő távlatából, kíváncsi vagyok Bocskaira. Ugyan mit akarhatott?

Az isteni szerepvállalás

Az úgy volt, hogy a Jóisten megelégte azt, hogy annyian bele írnak a panaszkönyvbe miután, visszarendeli őket. Azt gondolta, Ő pontosan tudja, hogy mi merre meddig, megmér minden lelket ki, mennyit bír, a Nagykönyvben előre elrendelt a feladat, aki a létezését választotta az igyekezzék. De azért elgondolkodott, mert ugye sokasodott a panasz. „Teringettét, neki” – gondolta. Nem egy falkányi anyámasszony katonáját akarok én itt kinevelni! Hogy lesz így megfelelő a rezgésszint? A dolog egyre jobban elharapódzott. Mikor már akkora lett a baj, mint például a gazdasági válság 1933-ban és összeborulni látszott minden, akkor úgy gondolta, nagyot kell most okoskodnia, mert marha nagy baj lesz. Felettese persze nem volt, de akkor is. Épp elég baj, ha nem tud magának megfelelni az Ember. Akarom mondani Isten. Osztott-szorzott, szervezkedett, helyettest fabrikált, kiképezte, húzott egy karmát, kipofozta, hogy szerepeljen benne minden, ami miatt nyüszög a jónép, nagy levegőt vett és alászállt. Nem volt fair az egyszülött fiával, hogy ez előbb nem jutott eszébe. Neki kellett volna először, még csak kölyök volt az a Lélek, még ha Szent is. Azt el kell mondanom, azért nem volt nagyon szigorú magához. Semmi éhezéses sztori

meg harmadik világ meg gyilkolászás. Normális család, megfelelő intellektus, némi pitty-pubby, gyerekkor pipa. Iskola pipa. Ranglétra oké, munka: rendben. Ööö mi is jön. Szerelem. Már gúnyosan kezdett mosolyogni, hogy na, ez miért akkora gebasz Emberek. Na, te Jóisten, Most megkaptad. Illetve pont hogy nem kapta meg. Nem volt résen, elnézte, benézte, nem hajtott, eluralkodott rajta a félelem, ami kódolva vagy ugyan, mint érzés, de Ő pont azért találta ki, hogy az Emberek legyőzzék. Ez volt az egyik feladat. Megsemmisült, hogy ez milyen nehéz. Szeretni Istenem milyen nehéz. És neki aztán nem volt kihez imádkoznia. Ott lent megtapasztalta a poklot, mindent, amit ráró a lelkekre. Hatalmas szerencse, hogy mégiscsak Istenről volt szó. Csak összeszedte magát a Jó mindenit! Emberi aggyal ugyan, de elérte a kontaktot a világmindenséggel és feljegyezte, hogy ez nélkülözhetetlen a túléléshez és ezt kódolnia kell innentől az Emberekben. Nem tudta még hogy, de ezt tutira meg kellett oldani. Aztán ez a szerelem dolog. Rájött, hogy ha bukik a mutatvány, igazzá válik a mondás: Aki nem szerencsés a szerelemben, az szerencsés a kártyában. Felvitte a jó dolgát. Tette, amit szeret, de marha mód magányosan tengett-lengett. Lelki társa szintúgy, képben volt merre meddig mit csinál, de semmit nem tehetett. Csak

várt. És várt. És várt. Iszonytató volt, ahogy tudott ez néha fájni, mindegyiknek másképp, hogyan élték meg egymás hiányát, holott az egyik gyakorlatilag kómában volt. Aztán. Elharapódtak az események, felszívta magát és úgy gondolta mégiscsak Ő a Magasságos Mennybéli, ne hogy már ne dirigálhasson kicsit a saját darabjában! Megszenvedte! Pokol pipa. Purgatórium pipa. Csak ideje lenni megmutatni milyen a Mennyek országa a földön is. Nem mondom, iszonyatos szervezési feladatok következtek. Csoda, hogy életben maradt, aki benne volt. Fizikailag is érdekes dolgok vártak egyes szereplőkre, mint kifacsart citrom egy-egy nap után, de igaziból lelkileg és idegileg történtek a rettenetes, felkészülhetetlen események. Mert mint kiderült, a páratlan páros másik tagja, ez a földre szállt Angyal hát ez abszolúte nem a földön járt. Elsődleges feladat volt befogni (olykor a száját, mert be nem nagyon állt), aztán terelni, nevelni, okosítani, felkészíteni a Szerelemre, mert sajnos fogalma sem volt mi fán terem. Mindezt tetézni feladatok kavalkádjával, fejet fogni, falba verni és hiába a nagy érzelmek bizony kicsúszott szájakon nem egy sem kettő káromkodás. Sok-sok. A sügér volt a legszebb. Angyalka későbbiekben magáévá tette, mint szitokszót, mert nem tartotta súlyosnak.

Boldogan éltek... Földi lét szerint megfelelő ideig és hogy a bánatos szemeket elkerülje, a Jóisten fejet hajtott és lett még külön bejáratú földi gyereke is és belátta ez nem volt haszontalan döntés, mert így legalább nem akadt ki többet, hogy mi az, hogy szülés utáni depresszió. Ezt is eltörölte, mert az apákba érzékenységi szinten feljebb csavarta az ez irányú genetikát. Ennyi örömkönny nem volt a világban, mint ezek utána! Aranykor köszöntött be. Mindenki osztotta a szlogent, hogy „Szeretkezz, ne háborúzz” így a Föld rezgésszintje úgy megnőtt, hogy csodálatos, boldogító időszak következett be, szinte kedve sem volt visszamenni a maga teremtette Paradicsomból, főleg nem Angyalka nélkül. Angyalka ezt is megoldotta mikor ideje eljött neki és távozott (Azt hagyjuk mi módon, de az baromság, hogy öregkorban csökken a libidó) és Ő meg felháborodottan követte hamarosan, mert ki marad meg a másik nélkül akár két tapodtat is, mikor meglett. A földi lét végre ismét elérte az atlantiszi idők nyugodt derűjét, végre képbén volt a sok kis sügér, hogyan is gondolta a Magasságos Mennybéli odafent, csak elferdítette a sok írás-tudó farizeus, a fene a mindenüket, első dolga volt sürgős továbbképzést szervezni. Nem is lett ebből hiba többet, fülek farkak behúzza, komoly szép

dolgok születtek innentől. Istennek tetszők.
Nem volt többé Golgota a földi lét. Felhőkön
futkosott az is, akinek épp földes út érte a lábát.
Nem kis dolog volt ez, nem kevés fájdalom. De
ha megkérдитеk Angyalkát meg a Magasságos
Mennybélit, hogy megérte-e? Hát, naná. Értetek?
Mindent.

Az Út

A Jóisten mindenkinek szán egy utat. Míg Angyalként ugrándoznak a lelkek a felhők puhaságában, Ő összehúzott szemmel egyenként megfigyeli őket, számba veszi eddig mire jutottak magukkal és ehhez igazítja a következő élet feladatait. Azok ott kint mit sem sejtenek. Nevetnek, rohangálnak, fel-le, le-fel, elesnek, felállnak, s ha megszomjaznak, jöhet egy kis égi manna. Ő időnként kikiabál az irodájából és behívhatja az épp soron következőt, közli vele, hogy készen áll, itt az ideje, indulni kell. Mutatja a listát, amin szerepelnek az elvégzendő feladatok, szóban még hosszan elemzi azokat, fontos részeket kiemel. Megméri az Angyalt, kétszer is, mert annál több terhet nem róhat rá, mint amennyit elbír. Ilyenkor az Angyalka elbúcsúzik pajtásaitól, tudja, hogy lesz, akivel majd találkozik odalent és feladatuk lesz aztán hopp, leszáll a Földre. Ez így történik normális esetben. Most pedig elmesélem ez nálam hogyan történt. Valamiért mindig kegyelt voltam. Többször tartotta rajtam a szemét, érdekes életeket kaptam, az én felhőm volt a legpompázatosabb és ez valamiért mindenkinek természetes volt. Igyekeztem megfelelni hálából és nem visszaélni a bizalommal. Viszont melóznom is többet kellett.

Jézus idejében is ott voltam, végigszenvedtük, mindenhol nagy port kavart, amint fent – úgy lent, amint kívül – úgy belül. De muszáj volt, ezt is tudta mindenki. Aztán. Elfáradtam. Hagyott is pihenni jó sokat a felhőimen, de mindenki érezte, hogy most már illene menni. Így is lett. Beléptem az irodába, jött is elém és tudtam is mit fog mondani. Mondta is: Drágám... ideje élni menni.

Pfff. Pedig elvoltam én. Kényelmesen. Megannyi életemben először dacos lettem és durcásan menekülőre fogtam, de jött Péter, aki egy Szent és vitt is vissza a szárnyaimnál fogva. Hosszan magyarázott, lista is előkerült, ijedten kaptam éteri fejemhez. Ráadásul. Nem simán egy élet volt, hanem kettő az egyben, mint az instant kávé. Meg választuk, bónuszpontok, táblázatok, stratégiák. Most ebben gondolkodom. Bízom benned, rajtad tesztelek valamit. Szedd össze magad. Szükségem van Rád. Szubbaszus. Azt ugye mindenki érzi, hogy ha a Jóisten ilyet mond – arra nem illik nemet mondani. Hagyd magad, előbb szabadulsz – bíztattam, magam és csak azért nem tettem hozzá hogy ez egy ef-esz mert ugye gondolatolvasó, és mert előző életemben annyit káromkodtam, hogy az elég volt a Nirvanáig bezárólag.

- Ugye nem vagy félős? – nézett szeretettel.
- Nem én – vettem fel a fejem, mert erre

ugrok. Meg arra is, ha azt mondják, hogy nem vagyok kreatív.

Akkor nem kell, hogy lökjelek – mondta gyengéden.

– Aaz attól függ hogyan – lett jókedvem, mert most mit csináljak Vele, ilyen, elfogadom, kénytelen vagyok. Uram és Parancsolóm. Fel is álltam, egy ültő helyemből.

– Akkor szépen csukd be a szemed és indulj el. Te ott állsz az Út végén – na, akkor elsírtam magam, hát Istenem, ilyenek ezek az Angyalok. Ott bizony.

Szépen búcsút vettem mindenkitől, volt, akit nagyon megöleltem, mert tudtam, hogy nagyon megbántom ott lent és sokára lesz, míg megértik, hogy nem tehettem mást, egyéni fejlődést szolgát. Fentről bemértem a helyet ahová pottyanni fogok, az Embereket, akikhez pedig tartozni. Épp sírtak. Kivéve a leendő szüleimet, ők éppen azon dolgoztak, hogy legyen fizikai síkon is testem. (Ott kicsit csaltam és irányítottam a genetikát, feltétlenül kerek fenékben gondolkodtam.) A Mennysország küszöbén ácsorogtam, Péter, aki egy Szent nem volt a helyén, így én nyitottam a kaput mikor csengettek. Onnan jött valaki épp, ahová én mentem.

„Mindig jobbra tarts” – ezt mondta és nagyon fáradtan ment befelé, de jó lesz neki, kicsit irigykedtem.

Szép ám onnan fentről, ami elénk tárul. Az egész világ a lábaid alatt hever. Te pedig lemész és meghódítod azt a területet, amit neked szántak. Egy utcát, vagy egy falut, egy várost vagy akár az egész Világot.

Kire mit osztott a Főnök.

Pont kelt fel a Nap, narancsszínűre festette az eget. Friss volt a levegő, csípőre tettem a kezem és igaziból már nem is bántam, hogy megyek.

Nagyot nyújtózkodtam a Nap alatt, és gyí, neki!

Javasolni tudom, hogy ne gondolkodjunk az ugrásnál, lehet nekifutásból is, akár többszöriből is. Csak bátran. Csodás álmok jönnek majd.

Biztonságos magunkba nézni?

Sokáig kerültem ezt a kérdést, mint felkészületlen diák tanár szemét, ha az épp felelőt keres a naplóban. Jobb volt ezt nem bolygatni, mert ki tudja mi a helyes, na, most úgy tök őszintén. Ugye milyen relatív. Minden viszonyítás kérdése és azt hiszem, ebben egyet kell értenünk. Van, aki jogosnak érzi, hogy áramot vezet kerítésbe, mert lopják a káposztáját, van, aki a miatt is pironkodik, hogy kétszer mert a főzelékből, és a másiknak ezért kevesebb jutott. Sokáig én is hullámvölgyeket éltem meg és most sem vagyok még teljesen biztos, hogy makulátlan vagyok, de aztán eszembe jut, hogy szeplőtelen bizony csak Mária volt, aki később Szent is lett. Ekkor kicsit megnyugszom és keresek olyan területet, amit magaménak érzek, mi több, szeretem magamban. Ez például az irigység teljes hiánya. Nem visel meg, ha valakinek jobban áll a szénája, mint az enyém, mi több, őszintén tudok örülni más örömének, sikerének, boldogságának. Ha bármi tetszik is más életében az nem bosszúságot, hanem inspirációt jelent számomra. „Ó de jó, ezt akár magamnak is kitűzhetem a bakancs listás falamra.” Így kaptam meg sok mindent az életben, ha az

irigységet mellőzni tudtam és nyitott szemem tágra biztosítottam. Mindig, mondom, MINDIG van jutalma, ha valaki nagylelkű, belátó és igazságos. Ezt nem kell elemezni. Ez így van. Keressünk olykor területeket, amiket szívesen meglátogatunk magunkban és utána akár jó tükörbe is nézni. Ha seprésre vár egy-egy placc hát fogjunk seprűt. Nem csak ott ahol a papok táncolnak. Sokkal jobb lesz utána.

Diétás Életek

Talán két éve volt, hogy Öcskös elkapta a beavató kalici fertőzést. Ott dőlt el jó sorsom, mert amit én abból kaptam, az egy életre elegendő szerencsét kell, hogy biztosítson számomra. De ezt akkor még nem tudtam, hanem mély karikákkal szemem alatt írtam be a keresőbe, hajnalok hajnalán, hogy „diétás ételek”. Azaz nem. Olyan fáradt voltam, hogy elírtam, csodálkoztam is, hogy miért nincs egy találat sem. Aztán persze rájöttem a freud-i elírásra és arra is, hogy milyen igaz. Először negatív értelmezésem volt e felől, mert az, hogy diéta: én a beles lányok csoportjába tartozom. Aztán. Tud az hasznos lenni. Egy műtét előtt, egy rég vágyott ruhadarab, hogy megint ránk férjen, egy kitűzött cél, egy megérdemelt jó érzés. Nem szomorú ez a szókapcsolat. Mert egy diéta előbb-utóbb véget ér, bár vannak ugye azok, amelyeket egészségügyi okokból az élet végéig felírnak, de sok esetben, ha betartják a szabályokat, vagy csak kicsit csálnak néha, a probléma, hipp-hopp, eltűnik. De onnantól azért akaratlanul is figyelünk és igyekszünk jól élni, nem dőzsölni, vagy csak néha. Beosztóak leszünk, türelmesen kivárjuk a következő étkezést, aprókat harapunk, jól megrágjuk a falatokat, melyek minőségiek kell, hogy

legyenek. Evés előtt és után is kezet mosunk,
nem rohanunk rögtön el, vagy legalábbis
nem mindig és vagy fogat mosunk vagy rágót
kapunk be.

Vegyük úgy, hogy ezek voltak a mentálhigiénias
sorok. Ahogy írtam, úgy hittem benne Egyre
Jobban.

Ha két paralel...

- Anya, ha két utca paralel, akkor az párhuzamos? - ezt kérdezte a lányom az egyik minap.

Nem tudom ki, hogy van vele, de engem például attól is sikító frász kerülget, ha arról kell magamban értekezniem, hogy mi van, ha a gyerek zseni?

- Honnan tudsz Te ilyeneket? - olyan volt a hangsúlyom és ijedt a hangszínem, mintha az atlantiszi titkos levelekből idézett volna. Pedig aztán nem. - Úristen ezt sem tudod. Van az a szám, hogy „két paralel történet a végtelenben összeérhet” nem hallgatsz Te rádiót? Ja, de. Akkor jó, Akkor nem zseni csak zenét hallgat és figyel. Viszont. Mélyen elgondolkodtam. Ha a zene, a média, az internet ilyen jelentős tudást (azért, az nem rossz hogy nyolc évesen matematikai fogalmakkal dobálóznak) biztosít, érdeklődve, oda sem figyelve fejlődik jobb és bal agyféltekéjük, akkor ez egy olyan dolog, amiből ki kellene indulni és esetleg építeni rá. Akár bástyákat, tornyokat, várakat is, szilárd, biztos, erős tudást adva. Mert ha valamit játszva, kedvvel tanulnak, az marad. Amit sulykolnak, erőltetnek, az betegít. Gondoljuk csak végig. Ha a hobbinknak élünk akár csak fél napot is, mekkora erőt kapunk? Felpezsdül a vér,

szárnyal a szív, lobog az elme. Nem értek egyet azzal, „hogya a hobbi maradjon hobbi, kevés ember van, aki abból él, amit szeret.” Baromságnak tartom ezt az ideát. Miért ne lehetne azt csinálni, hogy személy szerint odafigyelve, összességében és részleteiben vizsgálunk egy gyereket, elemezzük, figyeljük, beszélgetjük. Egy terület mindenképpen ki fog világítani. Szebben rajzol, jobban ír, ügyesen számol, ha fa kerül a kezébe ősi a szeretet, ahogy végigsimít rajta és alkotni akar belőle valamit. Egy ruhadarabot az arcához emel és belefeledkezik, mert puha és megérinti a lelkét. Egy dal melyet tisztán visszáúdol, egy ritmus melyre akaratlanul szökken. Egy közeg mely vonzza, lehet az akár egy pult, egy konyha, egy garázs vagy, ahogy imádja az ujjait nézni a klaviatúrán. Mindegy. Mindenkinek megvan a rendeltetése. Mindenkinek. Tévedhetetlenek leszünk, ha ilyenkor figyelünk. Ha azt látjuk, hogy felragyog a szeme, lelkes a beszéde, érezhetően gyorsabban ver a szíve, akkor el kell kapni. Le kell jegyezni, meg kell csípni, terelni kell, ki kell emelni, ha szükséges, szövetségeseket keresni és irányt adni. Nagyon nem jó úton halad a világ, az oktatás, az életvezetés. Túlélésre nevelünk, napokat célzunk meg, amelyeken túl kell lenni, azt várják, hogy már legyen péntek, gondolatban

napokat törölnek, mert valamibe kapaszkodnak, hogy könnyebb legyen a lét. Nem szabadna. Arra kellene tanítani, hogyan éljük meg boldogan a jelent, hogyan várják a következő percet és napot, a jövőt pedig semmi másra ne használják, mint boldogító, várakozó tervezésre. Tanulják meg Önmagukat, mi az, ami feltölti a lelküket, ami lehetővé teszi, hogy egyszerre legyenek hasznosak és boldogok. Mérgezik őket a tudattal, hogy nyelvtudás nélkül nem érsz semmit. Ha egy gyerek ilyet hall mit csinál? Elkezd utálni azt, ami nélkül nem ér semmit. Miért nem lehet játékosan? Megadni mindenkinek az esélyt az elejétől, természetes közzé tenni az idegen nyelveket, ha már a bábeli zűrzavar így betett mindenkinek, igen, úgy tűnik már akkoriban szerettek keverni a jónépek. Vannak ötleteim, mit lehetne csinálni, még pénzbe sem kerülne. Felejtsük már el, hogy robotokat gyártunk, uniformizált kis lelketlen, kiégett rabszolgákat, kilökjük őket egy sivár létbe, mert nem tudnak másban hinni, mint hogy az vár rájuk. Tanítsunk alapvető készségeket melyekre lehet építeni azt, amire hivatottak, de ne erőszakoljuk meg azokat a szent kis kobakokat megannyi nem kért információval! Kutatások bizonyítják, hogy ugyan hány százalékát használjuk a meglévő tudásnak! Basszus! Ezt kutatják, kimondják, és

nem sikítanak és akarnak változtatni! Emberek, ébredjünk már fel, hogy mekkora baromi nagy gebasz van.

Nézzük meg a tankönyveket, hasonlítsunk iskolákat, gyerekeket. És ijedjünk meg. Bizony ijedjünk meg a Jó mindenit, és nézzünk más szemmel a gyerekeinkre. Tudjuk valójában milyen? Mit szeret? Mit akar? Vagy már előre betoltuk valami szakmába vagy jó nevű egyetemre, hogy megvalósítson valamit belőlünk, ami nekünk nem adatott meg? Lehet gondolkodni. Én is megtettem. Örülök, hogy olvas, számol, ír a lányom. De a legjobban annak örülök, hogy egy építőkockára is virágot rajzol satírozott hátérrel, órákra elvonul a szobájába és alkot valamit, ami addig nem volt mindenféle szedett-vedett dologból és kioktat, hogy nem tudom, hogy ő honnan tudja, mi is az a paralel. Ennek kell teret adni és lehetőséget. Az meg hogy hány százalék (!) A gyerek tudása... Komolyan. Nem tudjátok, hogy 100? Csak felnőnek ebben a rémes rendszerben és piros tollal beléjük vésnek egy ennél kevesebb számot. Figyeljétek őket, ez a feladatotok. Hisz, Ti akartátok. Vagy nem?

Hogy milyenek vagyunk

„Hogyan írhat valaki olyan szépeket, mikor ilyen rideg tud lenni, mint egy jégnyalóka”
Azt már nem tudom, kiből – mikor váltottam ki ilyen érzéseket, mindenesetre elgondolkodtatónak tartottam, mert beleírtam kék füzetbe, hogy majd kibontogatom. Eljött az ideje. Élek a gyanúperrel, hogy az idézet Édesanyukámtól is eredhet akár, hozzáteszem némi alászállással önmagamba, hogy: jogosan. De hadd idézzem kedves Barátomat Besenyő Pista Bácsit, hogy most akkor itt álljunk meg itt most akkor egy percre. Nekem senki nem állíthatja, hogy milyen vagyok. Azaz dehogynem. Sőt bátran. Az megint más tészta, hogy ki mivel mit kezd. Amilyen az Ember, olyan a Világ vetülete ránézve. Vagy fordítva? Nem mindegy minek hiszünk. Igyekszem elnyomni az egót, figyelem a jó dolgokat magamban, elfogadom, amilyen vagyok, és abból igyekszem hasznosan gazdálkodni. Mindig is ötletelő, kreatív ember voltam, igaz, ez egy időre kikopott belőlem. Ahogy az önzés kötelező évei elmúltak, úgy lett bennem igény arra, hogy Másnak is jó legyen, sőt, lehet jobb is, mint nekem, mert valahogy úgy kezdett el működni a Világ, hogy „Nekem jó-jó Neked” Én ezt nevezném haszonelvű társadalomnak metafizikai síkon.

Manapság mi egy Nő feladatköre? Attól függ. Az egyén lelki adottságaitól, ami persze párosul fizikai erőnléttel, ambícióval és még sorolhatnám. Az tudom, vannak a Modern Nők. Mit akarnak? Mi fér bele. Én nem tudom. Annyit tudok, minél több felé kell teljesíteni (okos, hatékony arányokkal, beosztással) annál energikusabb vagyok. Persze kell, hogy én dönthessem el miből mennyit a kötelező feladatokon túl, de ha van motiváció, öröm, értelem, akár szárnyakat is kaphatunk egy ilyen hasznosan felépített élet során. Én pont egyszer mosogatás, egy ilyen pórias tevékenység közben jöttem rá, hogy ha nincs időnk azon gondolkodni, hogy „de rossz nekem” akkor lesz az de facto, hogy „de jó nekem”. Muszáj olykor a lelki tuning, mert ugye itt a Kárpátok medencéjében olyan címkéket ragasztanak ránk, hogy milyen pesszimista nép a magyar. Persze ha évszázadokra visszanyúlunk történt itt ez meg az, ami nyilván akár alátámaszthatja mindezt, de javaslom, hogy mi ezt aknázzuk alá. Elég volt már ebből a mosónő dumából, ne bújjunk többé mögé. Tenni akarás, lobogás, ragyogás, rohanás, én ebben hiszek. Megint máskor hihetek abban, hogy nyugalom, csendesség, szelídség, elbújás. A lényeg, hogy ezek mind jó dolgok, és mindenki megteremtheti a

saját mindennapjaiban, legyen bármilyen Ő maga, a családja, a munkája. Legyünk olyanok, mint Thomas, a kis gőzmozdony. Akarjunk hasznosak lenni. Nézzünk csak meg pár részt ebből a meséből. Mindig happy end a vége. Mert abból nem süllhet ki soha semmi rossz, ha valami jót akarunk tenni. Soha. Persze, jön a szkepticizmus: a pokolra vezető út is jó szándékkal van kikövezve. És? Mi van, ha eltévedünk egyszer? Be is kell menni a pokolba? Ne kötelező program, fakultatív! Ugyan már. Forduljunk vissza, csóváljuk buta kis fejünket és fogadjuk meg, hogy legközelebb jobban figyelünk. Ennyi!

Isteni függőségek

Amikor Isten azt a szót hallja, hogy depresszió, nem létező haját tépi. Ha hozzáteszik azt is, hogy bipoláris, zaklatottan fel-alá járkal felhőkkel párnázott mennybéli irodájában. Nem érti. Nem érti, hogy lehet ezt nem érteni. Ha Ő poklot járattat emberekkel, akkor az pokol, nem holmi hangzatos orvostani kifejezés. Miért takaróztok mindig valamivel Emberek?

„Nyugtatónak nevezitek, azt a mérget mely elválaszt a valóságtól? Beleküld egy valótlan világba, egy időre megfoszt fájdalomtól, nehézségtől, de aztán kamatostul visszaüt? Mindezt pedig receptre adják? Csak a szeretet és az odafigyelés segít át mindenkit a maga kis poklain. Nem szeretet az, ha pálcát törtök bárki felett. Még mélyebbre akarjátok küldeni a bugyrokba, ha pedig épp kikecmereg, húzzátok vissza féltékenyen, mert mi az, hogy Neki jobb lehet, mint nekem volt. Hogy van mersze? Bátorsága? Hagyjátok őket. Vagy kövessétek. Rajtatok áll. Döntéseitek következményei vagytok és ez vagy mennyel, vagy pokollal jár. Ennyi. Nem az emberi lét után kell ezt keresni, hogy majd ítélkezik egy bizottság rólatok, ugyan már. Nap, mint nap megteszitek azt ti magatok a földi létben, ott a tükör. Vagy akinél nincs, annak tartanak. Ha

pokoljárás közben még mélyebb bugyrokot képzel azzal, hogy belemenekülsz azok elfátyolozásába, tessék. Pompás lehetőség erre a megannyi csalafinta függőségi kellék. Szélesedik az arzenál. Kezdődött azzal, hogy nem tanulatok mértékletességet. Hogy a bort, melyet a vasárnap megszentelésére szántam, annak egy kortyával ti mértéktelen és mohó jelleggel csapra vertetek és a túlzó mámorig használtátok. Így nem lehet észrevenni a földi Élet megannyi szépségét és feladatát. Ha alkoholba fojtotok bánatot. Nem. A bánatot meg kell élni, erősödni tőle, várat építeni belőle. Emberi engedmény, hogy ha ünnepnap van, megismerkedhettek a sárga földdel, szép kis szólás is született belőle. Ha odáig isszátok magatokat, jön egy mókás kis pokol másnap, ezen én megfelelően jól mutatok, fityiszttal mutatva. Az okosak ezt egy darabig kerülik is. A következő függőségeitek a dohány. Amit ugye azzal a szimpla szándékkal szántam, hogy gyógyhatását kiaknázni, az ártó szellemeket kifüstölni általa, szent egyezségeket a füstje alatt megpecsételni. De nem. Fifikás az ember, nem elégszik meg a kisujjammal, a karom kellene. De nem adom. Poklot járátok mindenkivel, aki nem úgy nyúl érte, ahogy én azt szánom. Miért dohányoztok? Mert menekültök. Egy nevetséges, törékeny gyenge

kis szálba kapaszkodva átkoztok egy percet, nagyobbítotok fel gondot, igyekeztek kifűjni mérget, csalódást okoztok ezzel magatoknak is és nekem is. Utána mi marad, a keserű százíz. Következménye, hogy a csodálatos testet-melyet kaptatok, és ami mindenkinek a saját temploma, beszennyezitek, mocskoljátok. Irigykedve kígyót-békát kiabáltok azokra, akik pellengérezik testüket bármennemű sporttal és esetleg hirdetik is azt. Pedig ez nekem tetsző dolog, bő is érte a jutalom, minden mozgással töltött percet jutalmazok. Kicsiben jó érzéssel, nagyban pedig sokkal többel, ha pedig hirdetik is azt Övüké a földi Kánaán. A vadkender dettó. Nem is értem. Ami hatást tud adni, azt mindenféle szer nélkül el lehet érni barátokkal, pihentető idővel, meditációval, szerelemmel. Annyira felhúztam magam, hogy ezt most már nem is elemezném, pontosan tudjátok ti, hogy mire gondolok. A gyógyszerek pedig szintén a mértéktelen és mohó társadalmatok beteges túlzása lett. Lehet és kell is segíteni magatokon, nem várni a halált, azt én tudom kinek mennyit szántam. Ha van lehetőség igyekezzetek élni vele, de ne mentsvárként tekintsetek rá. Hinni kell, hogy meggyógyulhattok bármiből, ha pedig mégsem elfogadni és én várok Mindenkit. Mindenkit, mert a pokol a földön van, ha Ti úgy döntötök. Bevackolódhattok a legmélyebb

bugyrokba is akár, az biztos, hogy jó meleg van.
De ha úgy döntök, hogy kimerészkedek,
átmentek egy frappáns kis tisztítóűzön:
akár a földi Paradicsom is várhat rátok. A Ti
döntésetek. Minden a Ti döntésetek. Én csak
asszisztálok.”

A fenti sorokért én pedig felelősséget ugyanse
vállalok. Mi van, ha csupán fikció.

Istent megkerülve

Nehogy ne lehessen. Mindent tud, hisz szétszórta magát darabjaira, belénk költözött, jobban ért minket, mint mi magunkat, és ha nem is mindent, a legfontosabbakat tudja. Keres, kutat minket, szeretné, ha mernénk szeretni, de a meghívót nekünk kell átnyújtani. A noetika, mint tudományos szakterület a nousz szóból ered. Jelentése belső tudás, intuitív megismerés. Az emberiség közvetlen és azonnali hozzáférése ahhoz a tudáshoz, ami a normál értelemmel és érzékeléssel megszerezhető tudáson felül van. Vagyis valójában az isteni mindentudáshoz (akásha) való hozzáférést kutatja. Igaziból megfejthetetlen, teóriák vannak, mindent hívó élharcosok és az ellenlábás szkepticizmus. Az elméletekkel meg ugye tele a padlás, sőt ha oda sem fér már el, lyukat fúrunk a tetőbe és irány a felhős ég. Én úgy gondolom Isten ellen, a „lebuktatására” egyetlen lehetőség van. Isten csak ad, nem kér érte semmit illetve... na, erről majd máskor. Amit kér, az annyi, hogy „Legyetek jók, ha tudtok, a többi nem számít.” Szelíden néz le ránk, szerintem olykor igen fáradt, én tényleg nem tudom, mehet-e az Isten szabadságra, és ha igen, akkor ki helyettesíti. Azt találtam ki, hogy segíteni kellene rajta. Nagyon kemény dió, mert ugyan mit adhatnánk

mi a Magasságos Jó Atyaúristennek? A Jó Ég tudja. Mosogatás és puzzle kirakás közben is ezeken morfondíroztam. Mert mit mondana, ha bármivel állnánk elébe?

- Nem kell semmi, csak legyél, és ha vagy akkor csak legyél boldog... Ó, hát nem unja még ezt a szenteskedő dumát?

És ekkor bevillant. Emberek. Mit is tehetünk. Egyetlen kerülő út van. Amivel nem fog tudni mit kezdeni, nem tudja uralni, nem tehet ellene semmit az égadta világon. Elébe kell állni, felvetni a fejünket dacosan, apró kis félmosoly a száj sarkában (láthatatlan), szem csillog, pupilla tág és így szólni: „Mi van. Ha kész vagyok arra, hogy versenyezzem Veled Jó uram! Mi van, ha néha legyőzlek és... Én Szeretlek Jobban!” Természetesen nem várnám meg válaszát, hanem sporttól jó edzetten sarkon fordulnék, és nagyon nevetve futnék előre. Mivel jó kondiban van, utánam eredne, egyre magasabbra merészkednének, jó játék gyerekeknek, csak ajánlani tudom mindenkinek, a neve: Felhőfogócska. De nem árt idejében abbahagyni, mert a Jóisten derekára nem árt figyelni, nehogy becsípődjön, mi meg nehogy ne kapjunk levegőt és elszédüljünk. Mikor lecsillapodnak a kedélyek, a Jóisten szerintem nem haragszik, a térdére ültet, csillog a szeme és azt mondja: Jól van, most te nyertél.

Menekülés az Apokalipszis elől

Az óvoda valahogy sosem tartozott az imádott szociális hálóim közé. Mondjuk az iskola sem. Nem is értem. Ehhez képest felnőtt korban is meglehetősen nem csekély időt töltök benne, főleg mióta életpálya modell lettem, milyen menő már, hát nem? Kifutónk is van, csak épp villanyégőre nem telik, még szerencse, hogy olyan a tervezőnk, aki szívesen járát bennünket rongyokban. A minap a WC papír fogyott el, de nem törődtünk vele, mivel a jó modell – alkalmazkodó. Kitereltük gyerekeket rétre és az enyhén fagyos lapuleveleket a langyos radiátorokra teregettük. Most miért. Nagyon hasznos lenne bevezetni egy olyan tantárgyat, hogy Felkészülés az apokalipsziszre. Ha összeomlik a rendszer, mélyen tanulmányozhatnánk Eleink életét, heti két órában gyakorlati jelleggel. Tuti, hogy élveznék. Megfelelő körülményeket biztosítanánk azzal, hogy nem biztosítunk semmit, hanem a túlélésre ösztönözünk és nem csupán nemezlabdákat göngyölgetünk, meg gyurmából jurtát képezünk középen egy hurkapálcikával. De egyelőre erről szó sincs, csak szomorúan elpattintjuk a Klikkes cigit és várunk az alamizsnára hátha alapon. Pedig mekkora hasznuk lenne belőle, ha egyszer valóban elmenne az áram, mint például

nálunk napokig. A gyerekek csak egyszer ordítottak, aztán élvezték a gyertyafényt. Mert ilyen a gyerek, alkalmazkodó. Rájön, hogy a gyertyafény olykor meghittebb, igazabb, mint a takarékos izzó, olyan fénye, melege semminek nincs a világon. Imádtam a gyenge kis lángnál írni, nem is tudom már melyik írásomat. Volt, hogy a víz ment el, elzárták, persze pont mikor nyakig samponos voltam. Volt azért ásványvíz, de ahogy magam és a hiúsági faktorokat nézem, ha más nem, összeköpködöm a leöblítésre valót. Ne fujjogjunk, olvassunk utána mennyi mindenre használták régen a köpetet. Például a baglyokét is. Ebből a szempontból bevezetném a kötelező cserkészkedést. Remélem, így jobban hangzik, mint a Felkészülés az Istenítéletre. Csodálatos dolgokat tanulnak ott a gyerekek, remek emberektől. Ragyogó jellemek, mosoly, hasznos, életigenlő tevékenységek, gyakorlati és elméleti kincsek, amelyet egy életen át hasznosítanak. Inkább ez, mint az erkölcsstan, ugyan már. Mese habbal, rizsa, sika-mika, töltelék abszurdum. Persze, beszéljük, tanítsuk az erkölcsöt, de gyakorlati szinten, mert aki bort iszik, gyakran vizet prédikál e téren. Én biztosan nem vállalnám. Amilyen vagyok, olyat tudok továbbadni, vannak területek melyen nagyon hasznosan, a másikat pedig vállalja más. De honnan is indultam?

Ja, az ovi. Van egy emlékem róla. Szörnyen indult, de aztán... Nyári ovi volt, a tenispálya volt berendezve erre a célra. Betereltek bennünket egy hosszú helyiségbe, hosszú asztal, hosszú padok, gyerekek egymás mellett szorosan. Hirtelen mintha villám vágott volna belém. Én itt nem maradhatok. Torokkaparó ellenkezés volt bennem, be voltam szorítva másik kettő közé, körülöttünk óvónénik és dajkák keringtek kancsókkal kezükben. Szerencsére. Mint kiderült. Már akkor volt fifika. Alászálltam és a pici szandálos lábak tengerében kimásztam a hosszú asztal alatt. A vége a nagy szárnyas ajtóhoz vezetett, annak ajtaja nyitva, hosszú az út a kapuhoz, de mit érdekelt. Rohantam eszetlen módon és eszembe sem jutott, hogy ez baromság vagy veszélyes és mi lesz. Ez volt az egyedüli lehetőségem akkor, mert a hosszú asztal és a zsúfoltság megölte volna a lelkem. Nem volt fáradtság bennem ezt biztosan tudom, pedig napi szinten látom milyen kis gyenge, törékeny test kívülről az ötévesé. Kívülről. Olyan szívós talán sosem voltam, mint akkor. A kapuhoz értem és pillanatra megtorpantam, de csak egy pillanatra, mert Isten már akkor nagyon szeretett engem. Ott termett imádott nagypapám a Barkasszal, ablak leengedve, szája sarkában cigaretta és mintha cseppet sem csodálkozott volna, hogy én ott

lihegek a kapuban. Berakott maga mellé, mit sem törődött a felháborodott nénikkel, akik lassan beértek. Megfogott és hazavitt, oda ahová tartoztam, mert nem kellett semmiféle rendszer többé, mert hiszen Ő is hazaért, hát nem? Ha úgy tűnik problémás gyerek voltam, hát nem. Én összegyűjtöttem mindig az információkat, csendesen lapultam és mikor közölni valóm volt megtettem. Szóval, gondolattal vagy cselekedettel. Hogy nem mindig úgy sült el, hogy az mindenkinek jó? Hát nem. De úgy őszintén, mire való az Élet? Nem a tapasztalásra? Amúgy tudják, mit takar valójában az apokalipszis szó? Kinyilatkoztatás, kijelentés, leleplezés. Ezennel kijelentem, hogy indulok hajat festeni. Szép napot Mindenkinek!

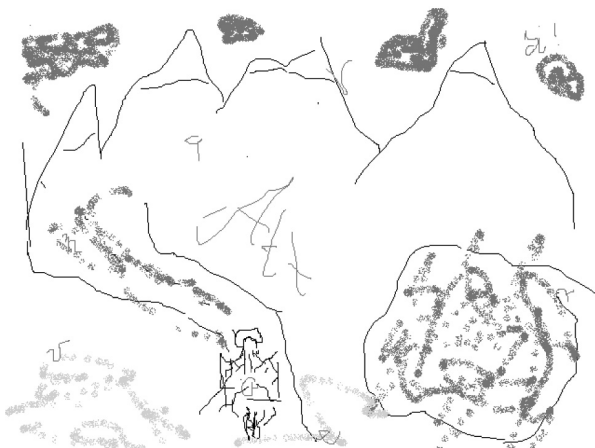
Mikor képviselőnek tanultam

A tegnapi nap épp rohangálós bevásárlás közepette futottam össze egy régi ismerőssel – aki olyan függetlenként, mint egy nyilatkozat – kérdezgetett épp aktuális tevékenységem részleteiről. Nem mintha unatkoztam volna, de indultam a választásokon, hátha lesz Ki engem választ. Elmondtam röviden, tömören mi-merre-meddig, kitértünk a facebook hadmezejére, kérdezte mi ez itt nálunk. Mondtam nem tudom, mert én leléptem az elején. Bokrok megett figyeltem szájtátva, szőke hajam sűrűn a fülem mögé tűrve, de nem, nem gyorsult fel a pulzusom se. Csatározások helyszíne lettünk, bizony. Ha van is igazsága valakinek meg kérdései ez itt olyan bántó, méltánytalan, nem szeretem. Olyan szépen, békésen, már régebben lehetett volna rendezni ezeket a sorokat. „Már a suliban is pacifista voltál, de azt hagyd az óceánra” – nevetett. „A profilfotód meg sürgősen cseréld valami komolyabbra, mert olyan időket élünk, hogy az élő fába is belekötnek, te meg idegen nők hátát mutogatod. Komolytalan.” A kocsiban először háborogtam, mert vannak dolgok, amelyek sosem változnak, már az iskolában így helyrerakott, mint a diákönkormányzat vezetője. Tudta mit beszél mindig. Én meg.

Megtanultam hallgatni az okos szóra. Abba a korba értem, mikor érzem és tudom kinek az igazsága szimpatikusabb számomra, szeretem, ha valaki dolgozik, és ha közben hibázik, azt vállalni tudja és azt mondani, ebből tanulni kellett. Mindig a dolgok szebb oldalát tudtam nézni, annak örülni, aminek lehetett, ha ez változna, nagy baj lenne, mert szeretnék magammal jóban lenni. Vagyunk így páran. Annyit írnék még, hogy a politika nem szelektálhatja embereket szerteszét, ezzel lényegi dolgok vesznek. A különféle nézetek hasznosak tudnak lenni amennyiben van egy közös út, egy kiegyezés, amikor találkoznak az érdekek és a lehető legjobb tud létrejönni. Nevezhetjük akár fejlődésnek is. Emberi értelemben is. Tudom. A pacifista mellé rakjuk az idealista címkét bátran. Viszont. Egy árnyalattal sötétebb hajfestéket vásároltam.

Ön!

Élet!!!!

Ebben az életben születtem 1979. augusztus havában annak 23. napján. Vagy azért mert ez a kedvenc számom és kódolva volt vagy, mert ezen a napon születtem ez lett a kedvenc számom. Igazán nem tudom.

Karmikusan terhelt családom igyekezett jó nevelésben részesíteni én pedig ezt a csenddel meghálálni és visszahúzódó személyiséggel valamint, hogy középszerűnek tettem magam a padlón ahol kuporogtam, de mint kiderült, kár volt rám hagyni, ezzel csak bajt okoztam megannyi ember fejére, bár senkinek nem ártott a későbbi kitárulkozás én úgy gondolom.

Apám nem volt, anyám meg mondd minek is szólt volna, hogy a lánya egy önpusztító barom a véleményeket pedig sajnós pont leépítettem magamban. Így ment mendégéltem tova, míg egy erdőbe nem értem. Ott megáldott egy főnix és kicsit jobb lett a helyzet. Körém gyűltek az erdő állatai és jó lett a nyelvérzékem, angolból és irodalomból majdnem csupa ötösöket kaptam és elkezdett sok fiú szerelmes lenni belém, de nem adtam magam könnyedén helyette hintázni szerettem és mignont enni lengedezés közben. Mivel nekem kellett beteljesítenem édesanyám pedagógiai vonatkozású karmáját így a tanképzeldében tanultam tovább ahol a kezdeti: „menekülőre fogom” helyett népszerűsége tettem szert, a Balázs, ha megérkeztem a sulibuliba be is mondta nevem mikor meglátott. Nem volt köztünk semmi. Isten felvitte a dolgomat mikor pár hónapot Hollandiában tanultam, láttam különbséget, jó példát. Ekkor ültem először repülőn is. Nagyon izgultam, hogy meghalok, így bort fogyasztottam a gépen, vöröst. Befejeztem tanulmányaimat summa cum laude, de ez nem biztos, hogy igaz, de ötös lett a Diplomámba írva. Ami érdekel, abban az is vagyok, hasítok mint a japán acél. Mivel nem kívántam fél munkaidőben dolgozni, így elkerültem az isten háta mögé kettővel

egy falusi iskolába, Csökölybe, hát ott láttam csak csudát! Ott kezdődött pályám futása a hátrányos helyzetű gyerekekkel. Imádtam az O. Tomit, már azon agyaltam, hogy örökbe fogadom és hazaviszem. Jól elvoltam egy darabig, de hosszú volt az út és gonosz a főnök így jött a kedvező szél, Jóisten megkímélt, lett helyem belvárosi iskolában, védőszárnyak alatt. Pedig ott építettem a legjobb hóembereket, de muszáj volt eljönni. Itteni helyen meg kivívni tiszteletet, mert ugye rokon voltam a főnöknek, be kellett bizonyítanom, hogy egyedül is érek egy fabatkát. Szerintem sikerült, de erről nem engem kellene kérdezni. Akkori pasim megkímélt magától és én felfedeztem, de jó is magam lenni, de jöttek a karmikus bonyodalmak, szerelem, menekülés, tágra zárt szemek, felelősség, biológiai óra és egy időre megtaláltam a helyem, míg a Lányommal foglalkoztam és nagyon mással nem. Aztán éreztem én hogy sok, de a Jóisten nem így gondolta és Megváltott a Fiammal. Onnantól érdekesen alakulnak a dolgok, talán még magam sem tudom mekkora a felelősség és próbálok felnőni a feladathoz. Nagyon szeretnék valami fontosat és hasznosat reprezentálni, ami Mindenkinek Nagyon Jó, de ehhez nem elég saját magam, kell segítség. A hátrányos helyzetű gyermekek sorsa

nagyon nagy feladat, de nagyon szeretem szeretni őket, támogatni, segíteni, ha kell az Anyjuk helyett – anyjuk lenni, elhíttetni, hogy esélye mindenkinek van és az sem biztos, hogy egyetlen, csak türelmesnek kell lenni, bármennyire is nehéz. Kell, hogy tudják, a Mátrix létezik ugyan, de van nálam kapszula mindenki számára, csak kérni kell és meggyógyulnak, ha nagyon köhögnek vagy fáj a hasuk. A siker érdekében továbbképzéseket is vállalok, úgy érzem szeretek tanulni. Nem árulok zsákbamacskát, a családi háttér jelenleg zűrés, az elengedés szakaszát élem és igyekszem terelni mindenkit a helyes irányba, könnyeket törölgetni, de közben megtanulni Önmagam tiszteletét és bámulatát, hogy mennyire erős lehet egy NŐ. Hobbiként erről írni is szoktam. Nem tudnám ezt az időszakot az Isten nélkül véghezvinni, ehhez rengeteg hit, alázat és szeretet kell. Igyekszem. Jelenleg egy csodálatos intézményben tanítok, tele földre szállt angyalokkal, de szeretném magam megpróbálni egy más megmértetésben. Kíváncsi vagyok, hogy egy koncentráltabb, nagyobb felelősségű feladat mit hozhat ki belőlem egy csendesebb helyen, mert a Csendet azt igénylem olykor. Tudnám még folytatni, de rohannom kell, mert hiába szombat munkanap és még főznöm kell az itthon maradottaknak.

Fizetési igényként megjegyezném, hogy szívem szerint 230 000 nettót szeretnék, de 164 000 alá semmi esetre sem mennék, ebben beleérthetünk egy családi adókedvezményt. Az ez alatti ajánlat részemről tárgytalanná teszi a megkeresést, ez így korrekt, hogy senki idejét ne raboljuk.

Tisztelettel:
Jäger Zsuzsanna

A fantasztikus örömhír

Ami a minap ért. Egyfajta lehetőség, amire (azt hittem) régóta vágytam. Gyakorlat, ami tesz majd mesterré, hisz minden téren, ami az Élet része nem árt fejlődni. Hajam Carrie Bradshaw csigákba állítottam, kinyitottam a gépet és hűvös fehérbor társaságában írni kezdtem az előre utalt angol híryanag alapján az bizony cikket egy számomra távol eső témában adott sorközzel és minimális pontpontponttal. Készen is lett, mint eminens diák büszkén ültem kihúzott derékkal, parányi copf is illedelmesen lengedezett, marha büszke voltam, na. Küldtem mélfordultával és ma nekiültem második előre megadottnak. Hajam ekkor már mosandó kategóriában, cicagatya is szakadt, valamint póló nyakvarrása enyhén cikk-cakkos, no de gyerekek körülöttem, a fehérbor felváltva kávéval. Elkezdtem fordítani és magyarra átírni azon 16 okot, amiért jól tesszük, ha naponta az ágyon(ban) tornázunk, lehetőleg nem egyedül. Ennél finomabban nem tudok fogalmazni. Ujjaim rótták a sorokat, de észrevettem skizofrén másik énem bekapcsolódását, aki új lapot nyitott. „Hahaha. Nincs az a 16, se 66 sátáni ok, ami miatt egy borús esős estén a takaró alá bújva ne a könyvet válasszam! Hát hülyék ezek, vagy mi van? Vagy magukba töppedő, álszent farizeusok,

akik azt hiszik majd nekünk, családanyáknak ez miatt lesz lelkipurdancs, hogy nem bírjuk a napi kiképzést és tuti velünk van a baj? 16 ok? Röhög a vakbelem. Csinálják végig egy 21. századi nő napját gyerekekkel, munkával, háztartással és azután osztogassák marha okos tippjeiket a hormonális egyensúly beállításáról alólám cseppekkel.” Itt kezdett elfajzani a dolog, így fejet ráztam és hátradőltem. Eddigi életemnek ez az egy tisztán kiutalt területe volt, amit nem vezetett kényszer, megfelelés, bárki más. Csak én, a sorok, a kattogás, a megható magány saját magammal. Ebben is vezessen kötelezettség, megfelelés, fejlődés, anyagi érdek? Mi van, ha nem!? Ha nem akarok megfelelni, fejlődni, elkötelezni magam, ha önző mód most széket kirúgok, és azt mondom nemes egyszerűséggel: NEM. Annyira köszi, de nem. Aztán. Aki felajánlotta mindezt csupán jót akart. Ő is a hasonló cipőben, ismeri minden rezdülésem, erőt, okot akart adni, hogy írjak végre. Aztán rájöttem... Most akkor mit is csináljak? Van úgy, hogy összeállnak az események egy Szerelem Csütörtökön, a jótett nevében, abban mikor magunk sem tudta jóakarattal fogalmazunk meg valamit egy másik felé és tereljük olyan irányba, amelybe haladnia kellene. Talán magunk sem tudunk róla milyen fontos tett fém jelzi napunkat, de valahol majd, egyszer minden

kiderül, mint a Nap most ebben az esti órában, ezután az esős nap után. Itt nincs sumákolás, telefont elő, térerő igén gyér, de mi, hát hogyan értenénk egymást. „Jóvan bolond lány, örülök, hogy végre megtáptosodtál, de most akkor mi van. Meg sem próbálsz?”

De, drága Főnökasszony, megpróbáltam. De írni, valószínűleg, tényleg csak olyat tudok, amiben mélyen hiszek, minden más szörnyen unalmas számomra... Milyen mélyen? Hát... van az vagy úgy 15 centi. Tanulság: mindenben van. Akinek meg Hank Moody a példaképe: annak meg kötelező a lázadás, legalább papíron :)

Póker (Arcok)

Jó anyám nem is tudta mekkora galibát okozott mikor is egy francia kártyát csúsztatott apró ajándék gyanánt a nagyobb mellé Karácsonykor, úgy húsz éve már. Hetek teltek el, nem is törődtem vele, de aztán gyengének ítéelhettem sulis napokat a januári nihilben, így beledobtam az iskolatáskába. Tízórai szünetében büszkén húztam elő és lobogtattam, mint holmi véres kardot, hát el is ment az étvágya mindenkinek és helyébe a játék izgalma költözött. Kártyapakli kikerült kezemből és valamelyik nagyokos fiú vette át az irányítást, magyarázta a szabályt, osztotta a lapokat, jó kis társaság jött össze. A kezdeti bénázások után igencsak kezdtem élvezni a Játékot. Bejött az, hogy a szerencse forgandó, menő és szexi, ahogy lehet kikacsintgatni a pakli mögül, és vicces, hogy okos kis fejem fürkészi a többiek szemét, persze mindenki védte a sajátlapjait, de szerencsére egy-két sügér mindig elárulta magát és kiesett a játékból. Aztán komolyodott a helyzet. Mindenki táskája kiegészült nejlon zacskóval, benne aprópénz, nőttek a tétek. Pár napig üres zacssival mászkáltam haza és ez olyannyira felbosszantott, hogy fejem a falba vertem volna szívem szerint. Lehiggadtam és elkezdtem még jobban koncentrálni,

figyelni az apró jeleket és jómagam is olyan pokerface lettem, hogy úgy gondolom Lady Gagát én inspiráltam anno. Nagyon ment. Semmim nem volt, de kihúztam magam és vidáman csillogtattam szemem, volt, aki ezért nem emelt tételt. Tele voltam jó lapokkal, de homlokot ráncoltam (úgy is maradt) sóhajtottam majd betoltam minden pénzem és annyi bejött utána, hogy az zacsit szatyorba kellett rakni nehogy leszakadjon. „Dőzs” volt reggelente mikor pékségnél Juli barátnőmmel válogattunk, hogy mit is együnk, immár saját pénzen. A sós kifli volt a kedvencem és sosem tudtam megállni, hogy ne egyek belőle az utcán, még mindig érzem a pékség illatát is. No de ne térjünk el a tárgytól, most jönnek a szerencsejáték következményei. Épp magyar óra volt, bőszen jegyzeteltem és figyeltem, mikor is megakadt tekintetem a Szabiékon hogy mit is csinálnak. Lábaik keresztbe egymáson, feszült karok tartanak valamit, automatikus apró mozdulatok, mibánat folyik itt, kérdeztem én. Majd kiestem padból, hogy megfejtsem és mit láttam! Zsugáztak pad alatt, órán! Aztán balra néztem, hát a Petiék is! Kicsit magamba szálltam, mert ugye ha felgöngyölítjük a szálakat, itt bizony minden út nem Rómába, hanem hozzám vezetett volna. De ez még semmi. Nyitott szemmel járva nézelődtem a

suliban, és ha bekukkantottam termekbe, hát nem csak minket kapott el a játékszenvedély, az tuti. Osztályok szintjén folyt a póker, a tanárok a büfé sorban erről beszéltek, hogy nem értik mi van itt mindenkivel, nahát, már az elsősök is... Ó jaj, ezt tényleg nem hagyhattam. Sokat nem tehettem, mint imádkoztam, hogy a Jóisten csináljon valamit, mert marha nagy baj lesz és persze a piramis tetején akárhogy is, de én álltam és azt tudjuk, hogy az ilyen játékok hova vezetnek. Szerencsére meghallgatta imám, lecsengett a játék, mindenki pajkosan, okosan, frissen foglalkozott tovább a dolgával, időközben ki is tavaszodott. Annyira persze nem bánom a sztorit, mert ezt sem ártott megtapasztalni. Játszani, arcot cserélni, izgatottan várakozni, okosan dönteni, lapokat padra csapni, ha úgy alakul, de igaziból a legjobb az a pillanat volt mikor egyszer, egyetlen egyszer Royal Flush-öm volt. Aminek matematikailag 649.739:1 esélye van. Csendes, diadalmas, majdnem szomorú érzés volt, mert tudtam, ezt már nem fogom soha úberelni, felnőttem a pókerhez, ebből több ki nem hozható, no de így is kell ugyebár. Ha valamit csinálunk azt normálisan, lépésről lépésre, aztán ha úgy van, akkor lehet nagyot nyerni, de kellene előtte a kis győzelmek. Azóta sem pókereztem, mást játszom mostanság. Viszont ajánlani tudom: pellengérezi az elmét.

Szeresd Önmagadat, jobban, mint felebarátodat!

A címet úgy kaptam, ehhez írjak. Először eltoltam, jártam én hittanra, engem nem vernek át, a parancsolat nem ezt mondja, nincs az az Isten, hogy én ilyeneket írjak. Aztán... átgondoltam.

Régen nagyon szerettem magam. Egy merő mosoly volt az egész nap, hálát adtam fűnek-fának, tücsöknek-bogárnak. Boldogan ücsörögtem franciaágy közepette, szűrt redőny fény vetődött könyvekre, papírokra, de ha úgy gondoltam felpattantam, préseltem bele magam lila bőrgatyába és bulikon úgy ráztam le pasikat, hogy „Majd találkozunk másik Életben, ahol mindketten macskák leszünk” Mert volt idő elvont filmeket nézni és azokból idézni. Aztán jött egy szerelem és a két kis tökéletes klón és én nem tehettem mást mint nagybetűs ANYA lettem, mert nekem ebben is tökéletesnek kellett (volna) lenni. Lila bőrgatyá szétrepedt, kialvatlan arcom úgyszintén. Mai világ nem engedi nyugdíjba vonulni idejekorán nagyszülőket, így nagymamik serege sem verte kapukat és tépte ki egymás kezéből unokákat mint anno én bőrgatyát turkáló mélyén ellenség kezéből. Ahogy teret kapott a két kis Új Élet, úgy hullott régi Önmagam

darabokba és hamvakba. Úgy gondoltam ez a lemondás időszaka, nem ILLIK olyannak lenni amilyen voltam. Én akartam őket, ez az Én felelősségem, Ők vannak... én szolgálok. Eddig voltál önző, mostantól nem lehet, nincs mese, illetve van, de szigorúan esti és Csigafiú meg Katicalány. Nem tudom mikor szánt meg az Ég. Nem tudom pontosan melyik könyv, dal, ember, melyik védőangyalom adta oda a kulcsot ahhoz a lelki békéhez amihez épp lassan - de biztosan közelítek. Megtaláltam a régi hangom, lendületem, kiálltam igazamért és megtanultam úgy szeretni a gyerekeim, hogy közben ne kelljen megjátszanom profession.hu mamit. Mert tudják mindenki igyekszik. Mint apró mókusok beszállunk a kerékbe és azt hisszük, nincs más választás mint azt hajtani. Elfelejtünk kitekinteni és látni, hogy kék az Ég és zöld a Fű meg minden olyan egyszerű. És egyszerű. Mert egyszerű ám. Mikor már csinálod. De eldönteni, hogy mostantól Te is képből vagy, na az a nagy sóhaj. Nem ér lelkifurdalással élni. Megfogalmazni a listát, mi az, ami csak Rád kell, hogy várjon, mert ha Te nem vagy sehol milyen példa leszel? Mit másol a Lányod, milyen ideált les a Fiad? Ha nem Ragyogsz, Szeretsz, Vágysz: Magad miatt is. Kíméletlennek tűnsz néha, pedig csak szelektálsz és elfogadod: Sorrend van. Amibe olykor muszáj első helyre préselned

Magad és háttérbe rakni azt, aki és ami épp akkor NEM FÉRT BELE. Továbbá elfogadod, hogy mindezt csak úgy tudtad megírni, hogy közben pisiltettél, kaját melegítettél valamint megnyugtattál gyereket, hogy „apjó bogáj ugye nem vájtozik hajapós tücsökké” Bizony nem. De befejezted. Késve, kapkodva, de megvan: Magad miatt.

Timsel – Rajtad áll

Sok kérdésre nem tudom a választ, de egyre biztosan. Ha kiállítanának egy pódiumra és nekem szegeznék a kérdést, hogy ki a kedvenc és legfontosabb író, fejem felcsapnám, lófarkam igazul lengedezne, szemem csillogna, hangom csengne, ahogy kicsapnám a választ: John Steinbeck.

A Szerelem Csütörtök olyan elementáris erővel zúgott be az Életembe anno és nyújtott mentőövet megannyi tavaszon, hogy számát sem tudom. A végén már eggyé váltam a hősnővel bár igaz nagyobbacska mellettek nem sikerült növesztenem a végére, de oda se neki. Nem tudok most kitérni erre a Könyvre, mert szenvedélyes terület, szívügyem, megnyilatkozik benne a Jóisten számomra. De nagyon-nagyon, szívből tudom ajánlani Mindenkinek, hogy olvassa el. Ha csak feleannyira ragad el mindenkit mint engem: már megérte. A másik fontos írás az Édentől Keletre, annak is a vezérszava: Timsel. Hagyjuk most a bibliai Káin és Ábel történetet, a szövevényes szerelmi szálakkal együtt, itt most nem tiszteletlen akarok lenni, hanem izgatottam utat nyitni a Lényegnek. Ízleljük a szót, Timsel. Gyönyörű, izgalmas, félelmetes. A jelentése csakugyan: Rajtad áll. Megvan a

lehetőséged. Ez lehet a legfontosabb szó a világon. Azt mondja, az út nyitva előtted. Ha ilyesféle sorokat olvasunk, dobogó szívvel boldogságfélét regisztrálunk magunkban, hogy de jó, akkor minden szuper lesz, ha ez tényleg így van, de frankó ez már! Sört bontunk, körtelefonozunk, hogy bevillant az isteni szikra, képzeld már el, megvan a kulcs a boldogsághoz. Aztán, mikor realizálódik bennünk, hogy az ilyesfélét sosem adják ingyért, na, akkor meghátrálunk, komfortzónát még kibélelünk három kispárnával és amennyire lehet, belesüppedünk. A legfontosabb szó egyben a legnehezebb is. Annyi, de annyi lépés megtételét kívánja tőled, hogy mire a végükre érsz rettentő fáradtan – de elképesztő boldogan is egyben – akkor, ha szétnézel, egy hegy tetején találod magad, és ha nem is az egész világ, de a saját világod, ami csak a tied, a lábaid előtt fog heverni. Magadhoz öleled, féled a szíved, hogy most fog megszakadni, de persze nem, sokkal erősebb anyag, mint azt te valaha gondoltad volna. A lefelé út mindig könnyebb, főleg, ha van kibe kapaszkodni. Onnantól kezdve, bárhol is legyél a világban, visszaképzeled magad a hegyed tetejére és tudod: ott vagy, éppen azon a helyen amit fentről kinéztél magadnak. A szíved pedig végre a lehető legjobb helyen fogod tudni. Innentől. Rajtad áll.

Az Órangyalokról

Van, hogy eszembe jutnak és akkor beszélek is Hozzájuk, kérem őket valamire, vagy csak kifejezem enyhe sajnálatomat, hogy pont felettem kell őrködniük, ráadásul párban. Az elején egyedül volt a pasi de aztán felülvizsgálták az esetünket és mivel mindketten illetlenül jól éreztük magunkat és nem sokat tettünk le sem égi, sem földi asztalokra így nem elvették tőle az ügyet, tőlem pedig a földi létet, hanem „tartalmasabbá” tették. Jött a komolyabbik mellé, aki nem hagyja, hogy felelőtlenül jól érezzük magunkat és ugyan kissé enyhítettük szárnyai merevségét, de azért durván felhőkkel párnázott korlátok közt tart mindkettőnket. Sokszor jár fel-alá égi pályákon és nem tehet semmit, mert nem kérem semmire, mert azt hiszem mindent megtudok oldani, Ő meg nem segíthet, csak ha kérek. A másik felhőkön szétterülve ellazazza a dolgot, persze jóval régebről ismer. „Nyugi, ha nagy a baj, nem lesz más választása és szól.” Ott voltak, lassan egy éve, sulikezdés után egy pénteken két gyerekkel este nyolckor vásároltam be Kék-fehér kajacentrumban és kértem őket segítsenek mert elfáradtam, gyerekek nyugösek voltak, sötétedett és rájöttem a hülye bevásárlókocsit még vissza

kell tolnom. Ekkor csak úgy hipp-hopp mint a mesékben kinyílt a kocsi ajtaja mint hercegnő előtt a lengőajtó, megszállt a hatalmas nyugalom, az egyik azt mondta marad a gyerekekkel a másik meg hogy visszatolja velem a kocsit. Nem is ment össze-vissza az tuti. Persze régebbit lecseszte újabbik, hogy nem kell nyilvánvalóvá tenni a létezést, de esetemben majdnem mindegy volt – ezt is tudta.

Arra gondoltam, de jó ha tiszta hülye vagyok, mert ha nem lennék, akkor ilyen kegyelmi csudákat sem élhetnék meg és akkor meg a sok reális ember mind bekaphat egy puszeditl...

Szóval mindkettő határozottan a javamat akarja, nincs is ebben kecmec, csak eltérők erről a vélemények és ha már az angyalaim is nézetkülönbségben állnak én vajon mit várhatok a földi léttől? Ki mondja meg nekem mikor mi helyes, mi meddig állja meg a helyét, a sarkigazságoknak van e vajon sarka és melyik filozófus mondta meg a frankót?

Érzem, hogy konkrét válasz nincs, nem is volt, nem is lesz. Aki azt hiszi meglelte, az vagy belefáradt vagy belenyugodott a keresésbe.

Hisz a lényeg ez, én sem tudom szebben megfogalmazni. Belemenni a Lét nagy gödreibe és miután megmártóztunk az ott talált dolgokban, kikászálódunk onnan és keresünk tovább. Persze ezt lehetne jóval szebben is

megfogalmazni de a lényegen nem változtatna.
Ami az, hogy az én Angyalom kapott maga mellé
egy Társat. Na azóta lett életszagú minden, ami
tulajdonképpen jogos, mert ha Valaki a Földön
él ugyan már ne érezze magát a Mennyekben.
Vagy... fordítva?

La petite mort

Emlékszem Thomas Hardy gyönyörű könyvében olvastam először ezt a kifejezést. „A kis halál.” Olyan hatással volt rám, hogy könyvet a szívemhez szorítottam, annak verése felgyorsult és sokszor elmondtam, hogy „köszönök-köszönök-köszönöm”. Akkoriban még javíthatatlan romantikus voltam, a korom hagyta is, teljes jogalapja volt. Sok év telt el, polcot rendeztem, kezembe akadt a fenti könyv. Előjött maga a kifejezés is és most már más megközelítésben tekintettem rá. Elemezni, utánajárni akartam. Mire gondolhatunk egy „megélt” kis halálnál? Gondolhatunk arra a valós érzésre melyet egy fantasztikus orgazmus okozhat. Olyan hormonok szabadulnak fel az agyban, melyek egy pillanatra megakasztják a valót, nem tapasztalt magasságokba repítenek. Mélyen remélem sokaknak volt hasonló élménye, szívből tudom ajánlani. Nem tudtam, de maga a kifejezés adta boldogság is egy kis halál volt számomra mikor olvastam. Egyik vezető irodalom kritikusunk elmondása alapján az irodalom adta öröm is kiválthatja az érzést. Mikor úgy raksz le egy könyvet, hogy utána már nem lehetsz ugyanaz, aki voltál, több lettél általa, és nagyon-nagyon sajnálod, hogy nem ismerheted az író személyesen. Valamint

az Élet megannyi fájó és gyönyörű eseménye.
Szavak, mondatok, emberek, utak, munkák. Mind-
mind okozhatják olykor azt a fajta halált, mikor is
valami örökre megváltozik, lényed egy kis darabja
megsemmisül, te mégis felállsz testi valóddal és
folytatod az utad. Más leszel, erősebb, teljesebb.
A „la petite mort” felkészít mindenkit a Nagy
Végjátékra. Szemet nyitva tart, hajba túr, kihúzza
a gerinced, letörli a könnyeket és végül mindig-
mindig olyan csodával ajándékoz meg mely után:
Soha nem fogod félni a Halált.

Tartalom

Előszó	9
36 év	12
A Bolondokról	16
Egy Isteni Színjáték! – a 33 teóriája	19
A felhők alatt három méterrel	22
A Jóisten tenyerében	26
A Köszönöm hatalma	29
A Lélek hűtés és fűtése	31
A minőségi szeretet	33
A nevelőkről	36
A nők hiedelemrendszere	39
A Samsara, a Bakancslista és a Halál Összefüggésrendszere	43
A Semmiért? Egészen?	47
A Szám – Háború	49
A szerencseszámokról	51
A szeretet – különféle alakban	53
A vállon ülő kismadár	55

Az egzisztenciális mozaikok	57
Az „Elég jó” - kategória	60
Az Érettség - i	63
Az isteni szerepvállalás	66
Az Út	71
Biztonságos magunkba nézni?	75
Diétás Életek	77
Ha két paralel... ..	79
Hogy milyenek vagyunk	83
Isteni függőségek	86
Istent megkerülve	90
Menekülés az Apokalipszis elől	92
Mikor képviselőnőnek tanultam	96
Ön!	98
A fantasztikus örömhír	103
Póker (Arcok)	106
Szeresd Önmagadat, jobban, mint felebarátodat!	109
Timsel - Rajtad áll	112
Az Őrangyalokról	114
La petite mort	117

